

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи разширен състав)

31 януари 2024 година*

„Извъндоговорна отговорност — Околна среда — Директива (ЕС) 2019/904 — Забрана за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса — Достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти — Липса на разграничение между продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса и продуктите, изработени от оксо-биоразградима пластмаса — Оценка на въздействието — Равно третиране — Пропорционалност“

По дело T-745/20,

Symphony Environmental Technologies plc, установено в Боръмуд (Обединено кралство),

Symphony Environmental Ltd, установено в Боръмуд,

представявани от P. Selley, solicitor, J. Holmes, KC, и J. Williams, barrister-at-law,

ищци,

срещу

Европейски парламент, представляван от L. Visaggio, C. Ionescu Dima и W. Kuzmienko,

Съвет на Европейския съюз, представляван от A. Maceroni и M. Moore,

и

Европейска комисия, представлявана от R. Lindenthal и L. Haasbeek,

ответници,

ОБЩИЯТ СЪД (първи разширен състав),

състоящ се от: Van der Woude, председател, D. Spielmann, V. Valančius, I. Gálea (докладчик) и T. Tóth, съдии,

секретар: I. Kurgme, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в съдебното заседание от 20 март 2023 г.,

предвид прекратяване на функциите на съдия Valančius на 26 септември 2023 г., член 22 и член 24, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд,

постанови настоящото

Решение

- 1 С иска си на основание член 268 ДФЕС ищците, Symphony Environmental Technologies plc и Symphony Environmental Ltd, искат поправка на вредите, които твърдят, че са претърпели поради приемането на член 5 и съображение 15 от Директива (ЕС) 2019/904 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2019 година относно намаляването на въздействието на определени пластмасови продукти върху околната среда (ОВ L 155, 2019 г., стр. 1), доколкото предвидената в посочените член 5 и съображение 15 забрана за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, се прилага за оксо-биоразградимата пластмаса.

I. Обстоятелства, предхождащи спора

- 2 Ищците са установени в Обединеното кралство дружества, чиято дейност е разработването, производството и пускането на пазара на някои специализирани пластмасови продукти, както и на добавки и мастербачи, използвани за производството на тези продукти.
- 3 „Мастербач“ е съединение от няколко химически вещества, включени в полимерен носител, което се доставя под формата на гранули на производителите на пластмасови продукти, които го включват в полимерите, които използват за производството на своите продукти.
- 4 Един от мастербачите, произвеждани от ищците, които те предлагат на пазара под марката „d2w“ (наричан по-нататък „мастербач d2w“), съдържа добавка, за която те твърдят, че подпомага абиотичното разграждане на пластмасата, в която е вложена, и впоследствие нейното биоразграждане, след изтичане на експлоатационния ѝ живот.
- 5 Съгласно определението, възприето в член 3, точка 3 от Директива 2019/904, „оксо-разградима пластмаса“ означава пластмаса, съдържаща една или повече добавки, които при окисляване водят до разпадането ѝ на микрофрагменти или до химично разграждане.
- 6 Съгласно член 3, точка 16 от посочената директива „биоразградима пластмаса“ означава пластмаса, която може да претърпи физическо и биологично разлагане, така че в крайна сметка да се разложи до въглероден диоксид (CO₂), биомаса и вода.
- 7 Според ищците добавката, съдържаща се в „мастербач d2w“, позволява на пластмасата, в която е вложена, да се разпадне под въздействието на окисляването на частици (разграждане при окисляване), чиято молекулна маса е достатъчно намалена, за да могат да бъдат усвоени от микроорганизми (биоразграждане). Според ищците тази добавка следователно позволява на пластмасата, в която е вложена, да се превърне в биоразградими материали.

8 На 5 юни 2019 г. е приета Директива 2019/904.

9 Съгласно съображение 15 от тази директива:

„[...] Ограниченията за пускане на пазара, които се въвеждат с настоящата директива, следва да обхванат също така продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, тъй като този вид пластмаса не се разгражда биологично по подходящ начин и поради това допринася за замърсяването на околната среда с пластмасови микрочастици, не подлежи на компостиране, въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса и няма доказана полза за околната среда. [...]“.

10 Член 5 от Директива 2019/904 е озаглавен „Ограничения за пускането на пазара“ и гласи:

„Държавите членки забраняват пускането на пазара на пластмасовите продукти за еднократна употреба, посочени в част Б от приложението, и на продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса“.

II. Искания на страните

11 Ищците молят Общия съд:

- да установи, че Европейският парламент, Съветът на Европейския съюз и Европейската комисия отговарят на извъндоговорно основание съгласно член 340, втора алинея ДФЕС и/или член 41, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), тъй като са приели член 5 и съображение 15 от Директива 2019/904, доколкото тези разпоредби се прилагат по отношение на оксо-биоразградимата пластмаса,
- да осъди Парламента, Съвета и Комисията да им заплатят обезщетение за претърпените вреди, включително за всяка допълнителна вреда, настъпила в хода на настоящото производство, и/или за вероятната предвидима вреда, както и да им заплатят лихвите, чийто размер и процент ще бъдат определени в хода на производството,
- при условията на евентуалност, да задължи Парламента, Съвета и Комисията да представят на Общия съд в разумен срок, считано от обявяването на решението по настоящото дело, изчисления в цифрово изражение на договореното между страните обезщетение или, при липса на съгласие между посочените страни, да ги задължат да представят в същия срок предложенията си в цифрово изражение,
- при всички положения да осъди Парламента, Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски.

12 Парламентът и Съветът молят Общия съд:

- да отхвърли иска,
- да осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

13 Комисията моли Общия съд:

- да отхвърли иска като недопустим в частта, която се отнася до нея, и във всички случаи като неоснователен,
- да осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

III. От правна страна

- 14 С настоящия иск ищците искат да се поправят вредите, които считат, че са претърпели поради предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана за пускане на пазара на продукти от оксо-разградима пластмаса, доколкото посочената забрана се прилага по отношение на продукти, изработени от пластмаса, която те квалифицират като оксо-биоразградима. Оксо-биоразградимата пластмаса била вид пластмаса, към която добавянето на прооксидантна добавка, като например тази, която се съдържа в техния „мастербач d2w“, би й позволило да се разгради биологично много по-бързо отколкото оксо-разградимата пластмаса. Като не са направили разграничение между оксо-разградимата и оксо-биоразградимата пластмаса и като евентуално са разширили забраната на продуктите, изработени от първия вид пластмаса, като са обхванали и продуктите, изработени от втория вид пластмаса, съответните три институции са нарушили по достатъчно съществен начин няколко правни норми, които имат за цел да предоставят права на частноправните субекти. По този начин те причинили вреди на ищците. Според тях съществувала достатъчно пряка причинно-следствена връзка между тази вреда и незаконосъобразното поведение на посочените институции.
- 15 Съответните три институции изтъкват, че нито едно от трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Европейския съюз не е изпълнено, и молят искът да бъде отхвърлен. Те изтъкват по-специално, че не следва да се прави разграничение между оксо-разградима пластмаса и оксо-биоразградима пластмаса. Според тях тези два термина обозначават един и същ вид пластмаса, а именно конвенционална пластмаса, в която е вложена добавка, която под въздействието на окисляването ускорява нейното разпадане или химично разграждане на много малки частици. Този вид пластмаса не се разгражда биологично по подходящ начин в разумен срок.

A. По искането за неразкриване на някои данни в общественодостъпната информация

- 16 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд на 21 декември 2020 г., ищците искат да не бъдат разкрити някои данни в общественодостъпната информация в съответствие с член 66 от Процедурния правилник на Общия съд, за да се гарантира защитата на търговската тайна по отношение на собствените им данни и на данните, принадлежащи на трети лица.
- 17 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд на 23 юни 2021 г., ищците подават второ искане за неразкриване на някои данни в общественодостъпната информация в съответствие с член 66 от Процедурния правилник. Това искане се отнася до данните, посочени в писмените им реплики и също цели да гарантира защитата на търговската тайна по отношение на собствените им данни и на данни, принадлежащи на трети лица.

- 18 С тези молби ищците по същество искат да не се разкриват следните видове данни:
- последиците за техните клиенти от забраната за пускане на пазара на продукти на основата на оксо-разградима пластмаса, както са посочени по-специално в изявленията, направени от техните представители,
 - оценката на размера на вредата, която се твърди, че е претърпяна поради посочената забрана, както и данните, на които се основава тази оценка, т.е. по-специално промяната на техните загуби и печалби, на пазарните им дялове и на стойността на акциите им,
 - текстът на европейски, американски, британски и международни стандарти, свързани с биоразграждането, оксо-разграждането и компостирането на пластмасата, както и терминологията относно разграждането и биоразграждането на пластмасата.
- 19 За разлика от искането за неразкриване на първите две категории данни, посочени в точка 18 по-горе, което според ищците цели да защити собствените им данни, искането за неразкриване на третата категория данни имало за цел да защити данните, върху които трети лица притежавали право на собственост.
- 20 В това отношение следва да се припомни, че при съвместяването на публичността на съдебните решения с правото на защита на личните данни и на търговската тайна Съдът трябва съгласно обстоятелствата във всеки конкретен случай да търси постигането на справедливо равновесие, като взема предвид и правото на обществен достъп до съдебните актове съгласно закрепените в член 15 ДФЕС принципи (решение от 27 април 2022 г., *Sieć Badawcza Łukasiewicz — Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii*/Комисия, T-4/20, EU:T:2022:242, т. 29).
- 21 В настоящия случай данните, които спадат към първите две категории, посочени в точка 18 по-горе, не се съдържат в настоящото решение.
- 22 Що се отнася до данните, които спадат към третата категория, в настоящото решение се съдържат само данните, които са посочени и в изследване, публикувано на уебсайта на Комисията, а именно изследването, извършено от Eunomia Research & Consulting Ltd за генерална дирекция „Околна среда“ на Комисията, което е озаглавено „The Impact of the Use of „Oxo-degradable“ Plastic on the Environment“ („Въздействието върху околната среда от използването на разградими при окисляване пластмаси“ от април 2017 г. (наричано по-нататък „изследването „Eunomia““). Тъй като посочените в това изследване данни вече са публични, неразкриването им не е необходимо за защитата на търговската тайна, противно на твърденията на ищците.
- 23 Следователно няма легитимно основание да се уважават исканията на ищците.

Б. Предварителна бележка

- 24 Преди да се анализират допустимостта и искът по същество, следва да се направи терминологична забележка.
- 25 Пластмасата, към която е добавена прооксидантна добавка — като тази, която се съдържа в „мастербач d2w“ — е квалифицирана по различен начин от страните по спора. Ищците я квалифицират като „оксо-биоразградима пластмаса“, която според тях трябва да се

разграничава от оксо-разградимата пластмаса, която се разгражда биологично много по-бавно. Парламентът също така използва в писмените си становища израза „оксо-биоразградима пластмаса“, но се е погрижил да уточни, че този израз обозначава пластмасата, за която ищците твърдят, че е биоразградима — твърдение, което той не подкрепя. Съветът използва израза „пластмаса СПД“, за да обозначи пластмасата, „съдържаща прооксидантни добавки“. Комисията се позовава на „оксо(био)разградима“ пластмаса, като чрез използването на скоби подсказва съмненията си относно биоразградимия характер на този вид пластмаса.

- 26 Изборът на израз, използван за обозначаване на вида на разглежданата пластмаса, не е неутрален, тъй като може да означава изразяване на позиция относно биоразградимия характер на този вид пластмаса. Следователно в настоящото решение трябва да се използва възможно най-неутралният термин. Ето защо ще се използва изразът „пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка“, с изключение на пасажите, в които се възпроизвеждат доводите на страните, където ще се запази избраната от тях терминология, и позоваванията на член 5 от Директива 2019/904, при които ще се използва изразът „оксо-разградима пластмаса“, използван в този член.

В. По допустимостта

- 27 Без формално да повдига възражение за недопустимост на основание член 130, параграф 1 от Процедурния правилник, Комисията изтъква, че искът е недопустим в частта, в която е насочен срещу нея.
- 28 Комисията, подкрепяна от Съвета, изтъква, че не може да ѝ бъде вменена отговорност за незаконосъобразността на предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса. Тя твърди, от една страна, че съгласно член 192, параграф 1 ДФЕС Директива 2019/904 е приета не от нея, а от Парламента и Съвета в съответствие с обикновената законодателна процедура, и от друга страна, че посочената забрана не се е съдържала в предложението, което тя е представила на Парламента и Съвета на 28 май 2018 г. (СОМ(2018) 340 final — 2018/0172 (COD), наричано по-нататък „предложението за директива“), а е била въведена с изменение на Парламента, за което Съветът е дал своето съгласие. Комисията подчертава също, че не е можела да оттегли предложението си, тъй като в случая условията за такова оттегляне не са били изпълнени.
- 29 Накрая, според Комисията нито фактът, че тя е започнала и впоследствие прекратила процеса на ограничаване на основание членове 68—73 от Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3, наричан по-нататък „Регламентът REACH“), нито фактът, ако се приеме за доказан, че оценката на въздействието е недостатъчна и че не е изпълнила задълженията си в областта на събирането и преценката на доказателствата, водят до вменяването ѝ на отговорност за забраната за пускане на пазара, предвидена в член 5 от Директива 2019/904.

- 30 Ищците оспорват тази недопустимост.
- 31 Съгласно съдебната практика, докато жалбите за отмяна или исквете за установяване на неправомерно поведение имат за цел да санкционират незаконосъобразността на акт със задължителна правна сила или на липсата на такъв акт, то искът за обезщетение цели поправяне на вредата, произтичаща от акт или неправомерно поведение, които могат да бъдат вменени на институция или на орган на Съюза (решения от 20 септември 2016 г., *Ledra Advertising* и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 55, и от 23 май 2019 г., *Steinhoff* и др./ЕЦБ, T-107/17, EU:T:2019:353, т. 51).
- 32 Следователно, тъй като приемането на Директива 2019/904 съгласно член 294 ДФЕС е акт на Парламента и на Съвета, няма значение фактът, че Комисията не е приела акт със задължителна правна сила. Всъщност, за да се приеме, че действията на Комисията са довели до ангажирането или са допринесли за ангажирането на отговорността на Съюза, е достатъчно да може да ѝ бъде вменен незаконосъобразен акт, дори той да не е със задължителна правна сила, или неправомерно поведение.
- 33 Наистина в предложението за директива не може да се установи такъв акт или поведение. Всъщност в член 5 от посоченото предложение за директива се предвижда единствено че „[д]ържавите членки забраняват пускането на пазара на пластмасовите продукти за еднократна употреба, изброени в част Б от приложението“, като в част Б от посоченото приложение не съдържа никакво посочване на оксо-разградима пластмаса.
- 34 Ищците обаче упрекуват Комисията за поведението ѝ, че в рамките на компромис, постигнат между институциите на 19 декември 2018 г., тя е посочила, че „приема всички изменения“, внесени в предложението ѝ за директива. В това отношение следва да се уточни, че това е изменение № 83, внесено от Парламента в предложението за директива на 24 октомври 2018 г. (COM(2018) 0340 — C8—0218/2018—2018/0172 (COD), наричано по-нататък „изменението на Парламента“), с което в посоченото предложение за директива се въвежда забраната на продуктите от оксо-разградима пластмаса. След това в рамките на посочения компромис съответните три институции са постигнали съгласие да включат това изменение в текста на бъдещата директива. Тогава Комисията е посочила, че приема всички изменения.
- 35 Ищците упрекуват Комисията и за това, че с писмо от 30 април 2019 г. (наричано по-нататък „писмото от 30 април 2019 г.“) е поискала от Европейската агенция по химикали (ЕСНА) да прекрати започнатия пред нея процес на ограничаване на пластмасите, съдържащи прооксидантна добавка. Според ищците, ако ЕСНА бе провела докрай този процес на ограничаване и ако бе изготвила по-специално досие, както предвижда член 69, параграф 1 от Регламента REACH, така доведените до знанието на съответните три институции допълнителни доказателства щели да ги накарат да приемат по отношение на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, други мерки, различни от забрана за пускане на пазара, или дори изобщо да не приемат никакви мерки.
- 36 Накрая, ищците упрекуват Комисията, че не е извършила оценка на въздействието, отнасяща се конкретно до пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, и до продуктите, изработени от този вид пластмаса, както и че не е събрала или не е взела предвид релевантни доказателства относно тази пластмаса и риска, който тя представлява за околната среда и здравето на човека. Според ищците, ако са разполагали с допълнителни доказателства, съответните три институции са щели да променят преценката си.

- 37 Въпросът дали действията, посочени в точки 34—36 по-горе, са незаконосъобразни и въпросът дали при липсата на такива действия Парламентът и Съветът все пак биха забранили пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, се отнасят до определянето на пораждащия отговорността факт и на причинно-следствената връзка между този правопораждащ факт и твърдяната вреда. Въпросите, които се отнасят до разглеждането на условията, необходими за реализирането на извъндоговорната отговорност на Съюза, каквито са определянето на правопораждащия факт и на причинно-следствената връзка, са свързани с разглеждането на настоящия иск по същество и поради това са без значение за преценката на неговата допустимост (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 23 май 2019 г., *Steinhoff и др./ЕЦБ*, T-107/17, EU:T:2019:353, т. 42—47).
- 38 Поради това следва да се отхвърлят доводите на Комисията, с които тя моли искът да бъде обявен за недопустим в частта, в която е насочен срещу нея.

Г. По същество

- 39 Като начало следва да се припомни, че съгласно член 340, втора алинея ДФЕС в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители при изпълнението на техните задължения.
- 40 Съгласно постоянната съдебна практика Съюзът носи извъндоговорна отговорност при наличието на съвкупност от условия, а именно наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се цели да се предоставят права на частноправните субекти, действителното наличие на вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на автора на акта и претърпяната от увредените лица вреда (вж. решение от 10 септември 2019 г., *HTTS/Съвет*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 41 След като едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли изцяло, без да е нужно да се разглеждат другите условия за извъндоговорната отговорност на Съюза. Освен това съдът на Съюза не е задължен да разгледа тези условия в определен ред (вж. в този смисъл решения от 9 септември 1999 г., *Lucaccioni/Комисия*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, т. 13, 63 и 64, и от 5 септември 2019 г., *Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз*, C-447/17 P и C-479/17 P, EU:C:2019:672, т. 148).
- 42 Що се отнася до първото от посочените условия, Съдът е уточнил, че достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се цели да се предоставят права на частноправните субекти, се констатира, когато е налице явно и значително неспазване от страна на съответната институция на ограниченията, които са наложени на нейното право на преценка, като факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на органа на Съюза (решения от 30 май 2017 г., *Safa Nicu Sepahan/Съвет*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 30, и от 10 септември 2019 г., *HTTS/Съвет*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, т. 33).
- 43 В това отношение в контекста на настоящото дело следва да се уточни, че евентуалното достатъчно съществено нарушение на разглежданите правни норми трябва да се основава на явно и значително неспазване на пределите на широката свобода на преценка, с която

законодателят на Съюза разполага при упражняването на правомощията си в областта на околната среда съгласно членове 191 и 192 ДФЕС. Всъщност упражняването на тези дискреционна власт предполага, от една страна, необходимостта законодателят на Съюза да предвиди и оцени екологични, научни, технически и икономически промени, които са сложни и несигурни, и от друга страна, този законодател да претегли и да направи избор между различни цели, принципи и интереси, посочени в член 191 ДФЕС (решение от 2 март 2010 г., Arcelor/Парламент и Съвет, T-16/04, EU:T:2010:54, т. 143).

- 44 Най-напред следва да се прецени дали е изпълнено първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза.
- 45 В това отношение ищците посочват пет основания за незаконосъобразност, изведени от достатъчно съществени нарушения, първо, на членове 68—73 от Регламента REACH, второ, на точки 12 и 14—16 от Междуйнституционално споразумение между Европейския парламент, Съвета на Европейския съюз и Европейската комисия за по-добро законотворчество от 13 април 2016 година (ОВ L 123, 2016 г., стр. 1, наричано по-нататък „Междуйнституционалното споразумение“), трето, на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС и на член 191 ДФЕС, както и изведени от явни грешки в преценката, четвърто, на общия принцип на равно третиране, и пето, на членове 16, 17 и член 41, параграф 1 от Хартата, и на член 49 ДФЕС.

1. По първото основание за незаконосъобразност: нарушение на членове 68—73 от Регламента REACH

- 46 С първото си основание за незаконосъобразност ищците поддържат, че предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, е приета при заобикаляне на процеса на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH. В това отношение те подчертават, че пред ЕСНА е бил в ход процес на ограничаване, когато, без изобщо да вземе предвид този процес, Парламентът е приел изменението, с което се добавят продуктите от оксо-разградима пластмаса към тези, чието пускане на пазара се забранява с предложението за директива. Посоченият процес все още бил в ход, когато Парламентът и Съветът постигнали съгласие по това изменение и когато Парламентът приел законодателна резолюция, която възпроизвежда разглежданото изменение.
- 47 Поради това според ищците предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана е приета, без съответните три институции да преценят по подходящ начин дали оксо-разградимата пластмаса представлява „неприемлив риск за здравето на човека или околната среда, [...] който изисква предприемане на мерки на равнище [на Съюза]“, без те да „взема[т] предвид социално-икономическото въздействие на ограничението, включително наличието на алтернативи“, както изисква член 68, параграф 1 от Регламента REACH, и без самите те да са поканени да представят своите коментари на ЕСНА в съответствие с член 69, параграф 6 от посочения регламент. Следователно приемането на посочената забрана било преждевременно и незаконосъобразно.
- 48 Според ищците, като избягват процеса на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH, при положение че само ЕСНА има техническа компетентност да разследва и да определи дали оксо-разградимата пластмаса и оксо-биоразградимата пластмаса са оправдани от екологична гледна точка, съответните три институции са извършили достатъчно съществено нарушение на членове 68—73 от Регламента REACH.

Накрая, ищците подчертават, че посоченият регламент предоставя права на частноправните субекти, тъй като член 69, параграф 1 от него предвижда, че ЕСНА кани всички заинтересовани страни да представят коментари по досиета и предложените ограничения, както и да ѝ представят социално-икономически анализ.

- 49 Парламентът, Съветът и Комисията оспорват доводите на ищците.
- 50 В това отношение следва да се уточни, че съгласно член 68, параграф 1 от Регламента REACH, при наличие на неприемлив риск за здравето на човека или околната среда, произтичащ от производството, употребата или пускането на пазара на дадено вещество, който изисква предприемане на мерки на равнище на Съюза, производството, употребата и пускането на пазара могат да бъдат предмет на ограничения. Тези ограничения са посочени в приложение XVII към споменатия регламент.
- 51 За тази цел член 69 от Регламента REACH позволява на Комисията да изиска от ЕСНА да изготви досие. Ако това досие покаже необходимост от предприемане на мерки на равнището на Съюза, ЕСНА предлага ограничения в рамките на 12 месеца от получаването на искането от Комисията. След това досието се публикува на интернет страницата на ЕСНА заедно с предложените от нея ограничения и заинтересованите страни са поканени да представят на ЕСНА своите коментари.
- 52 След това в рамките на 9 месеца от датата на публикуване, Комитетът за оценка на риска на ЕСНА изготвя становище по досието, а в рамките на 12 месеца от датата на публикуване — Комитетът за социално-икономически анализ на ЕСНА изготвя становище, съгласно членове 70 и 71 от Регламента REACH. Тези две становища се представят на Комисията и се публикуват на интернет страницата на ЕСНА в съответствие с член 72 от регламента.
- 53 Ако условията, установени в член 68, параграф 1 от Регламента REACH, са изпълнени, Комисията изготвя проектоизменение на приложение XVII към този регламент съгласно член 73, параграф 1 от същия регламент. Окончателно решение се взема в съответствие с процедурата по регулиране с контрол съгласно член 73, параграф 2 и член 133, параграф 4 от същия регламент.
- 54 В случая такава процедура е започната, но не е проведена докрай.
- 55 Всъщност с писмо от 22 декември 2017 г. Комисията кани ЕСНА да изготви досие относно оксо-разградимата пластмаса в съответствие с член 69, параграф 1 от Регламента REACH. След това Комисията и ЕСНА постигат съгласие да отложат представянето на посоченото досие за края на юли 2019 г., за да позволят на заинтересованите страни да предоставят допълнителна информация на ЕСНА, както е видно от електронно писмо, изпратено на ищците от служител на ЕСНА на 30 октомври 2018 г. При все това, както бе посочено в точка 35 по-горе, с писмото от 30 април 2019 г. Комисията иска от ЕСНА да прекрати подготовката на въпросното досие с мотива, че вече не е необходима намеса на основание на Регламента REACH, тъй като на 19 декември 2018 г. е постигнат компромис между институциите в рамките на изготвянето на директивата относно намаляването на въздействието на определени пластмасови продукти върху околната среда, с който да се забрани пускането на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса.

- 56 Следователно, както се посочва в преамбюла на Директива 2019/904, забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, е приета по реда на обикновената законодателна процедура, предвидена в член 294 ДФЕС.
- 57 Ищците твърдят, че като са приели предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана, без да изчакат изхода от процеса на ограничаване, който е бил в ход, съответните три институции са заобиколили членове 68—73 от Регламента REACH. Посочената забрана била приета преждевременно и незаконосъобразно, без ЕСНА, която за разлика от посочените институции разполага с научна експертиза в тази област, да може да ги запознае със събраните от нея доказателствата и без да изслуша ищците. Подобно поведение представлявало достатъчно съществено нарушение на членове 68—73 от Регламента REACH — членове, които имали за цел да предоставят права на частноправните субекти.
- 58 Тези доводи не могат да бъдат приети, тъй като, от една страна, не е допуснато никакво нарушение на членове 68—73 от Регламента REACH, и от друга страна, посочените членове не представляват правни норми, които имат за цел да предоставят права на частноправните субекти.
- 59 Първо, не може да се приеме, че забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, е трябвало да бъде приета в съответствие с процеса на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH.
- 60 Всъщност Директива 2019/904 е приета в съответствие с обикновената законодателна процедура, предвидена в член 294 ДФЕС. Освен това в преамбюла на тази директива се посочва, че правното ѝ основание е член 192, параграф 1 ДФЕС. Този член обаче предвижда, че Парламентът и Съветът действат в съответствие с посочената обикновена законодателна процедура.
- 61 Освен това член 2, параграф 4 от Регламента REACH гласи, че този регламент „се прилага, без да засяга [...] законодателството на [Съюза] за [...] околна[та] среда, включително“ няколко директиви, изброени в него. Следователно посоченият регламент изрично запазва прилагането на правните актове на Съюза, свързани с опазването на околната среда. Несъмнено Директива 2019/904 не е сред разпоредбите, изброени в член 2, параграф 4 от Регламента REACH. Тази директива обаче е приета след приемането на този регламент. Освен това употребата на израза „включително“ показва, че съдържанието се в този член изброяване не е изчерпателно.
- 62 Второ, също така не може да се приеме, че съответните три институции са били длъжни, ако не да следват процеса на ограничаване съгласно членове 68—73 от Регламента REACH, поне да изчакат изхода от процеса на ограничаване, който е бил в ход, за да приемат предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана.
- 63 Всъщност правомощието за законодателна инициатива, признато на Комисията с член 17, параграф 2 ДЕС и член 289 ДФЕС, означава, че Комисията трябва да реши дали да представи или не предложение за законодателен акт и да определи предмета, целта и съдържанието на това предложение (решение от 6 септември 2017 г., Словакия и Унгария/Съвет, С-643/15 и С-647/15, EU:C:2017:631, т. 146).

- 64 Освен това законодателните правомощия, предоставени на Парламента и Съвета с член 14, параграф 1 ДЕС и член 16, параграф 1 ДЕС означават, че само тези институции трябва да определят съдържанието на съответния законодателен акт (решение от 21 юни 2018 г., Полша/Парламент и Съвет, C-5/16, EU:C:2018:483, т. 84).
- 65 Следователно да се задължат Комисията, Парламентът и Съветът да изчакат изхода от процеса на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH, за да приемат съответно предложението за директива и изменението, с което се въвежда в това предложение забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, би означавало да се ограничи правомощието за законодателна инициатива на първата институция и законодателните правомощия на вторите две институции.
- 66 Трето, законосъобразността на Директива 2019/904 не може да се разгледа от гледна точка на Регламента REACH.
- 67 Всъщност съгласно съдебната практика материалната законосъобразност на даден акт на Съюза не бива да се преценява от гледна точка на друг акт на Съюза от същия нормативен ранг, освен ако е приет в приложение на последния или ако в единия от тези два акта изрично е предвидено, че единият от тях има предимство пред другия (решение от 22 февруари 2022 г., Stichting Rookpreventie Jeugd и др., C-160/20, EU:C:2022:101, т. 38).
- 68 От член 289, параграфи 1 и 3 ДФЕС обаче следва, че правните актове, приети по обикновената законодателна процедура, представляват законодателни актове. Както бе посочено в точка 56 по-горе, такъв е случаят с Директива 2019/904. Що се отнася до Регламента REACH, неговото правно основание е член 95 ЕО, който предвижда прилагането на описаната в член 251 ЕО процедура за съвместно вземане на решения. Определената в член 294 ДФЕС обикновена законодателна процедура обаче по същество възпроизвежда процедурата за съвместно вземане на решения (определение от 6 септември 2011 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, T-18/10, EU:T:2011:419, т. 61), така че Регламентът REACH също трябва да се счита за законодателен акт. Следователно трябва да се приеме, че Директива 2019/904 и Регламентът REACH са актове от един и същ нормативен ранг (вж. по аналогия решение от 22 февруари 2022 г., Stichting Rookpreventie Jeugd и др., C-160/20, EU:C:2022:101, т. 38).
- 69 В допълнение Директива 2019/904 не е приета в приложение на Регламента REACH.
- 70 Освен това, доколкото, както бе посочено в точка 61 по-горе, в член 2, параграф 4 от Регламента REACH се посочва, че той се прилага, без да засяга законодателството на Съюза за околната среда, е ясно, че този регламент не предвижда, че той има предимство пред посоченото законодателство, като например Директива 2019/904. Освен това посочената директива също не предвижда, че Регламентът REACH има предимство пред нейните разпоредби.
- 71 От точки 59—70 по-горе следва, че съответните три институции не са нарушили членове 68—73 от Регламента REACH.
- 72 При липсата на нарушение на тези разпоредби, не следва да се разглежда дали то е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.

- 73 При всички положения, членове 68—73 от Регламента REACH не могат да се считат за правни норми, които имат за цел да предоставят права на частноправните субекти.
- 74 В това отношение ищците се позовават на член 69, параграф 6 от Регламента REACH, който предвижда, че ЕСНА кани всички заинтересовани страни да ѝ представят в рамките на шест месеца от публикуването на досието своите коментари по досието и по предложените ограничения, както и социално-икономически анализ, или всякаква информация, която може да допринесе за такъв анализ. Според ищците тази разпоредба предоставя на частноправните субекти правото да бъдат взети предвид становищата им, преди да се приеме дадено ограничение.
- 75 Освен това съгласно член 71, параграф 1 от Регламента REACH, ЕСНА приканва заинтересованите страни да представят коментари по проектостановището на Комитета за социално-икономически анализ.
- 76 Вярно е обаче, че правото на изслушване представлява правна норма, която цели да предостави права на частноправните субекти (решение от 28 октомври 2021 г., Vialto Consulting/Комисия, C-650/19 P, EU:C:2021:879, т. 140).
- 77 Нито една разпоредба в членове 68—73 от Регламента REACH обаче не гарантира *stricto sensu* правото на изслушване на заинтересованите страни. По-специално фактът, че член 69, параграф 6, буква а) и член 71, параграф 1 от посочения регламент предвиждат обществена консултация, не поставя под съмнение факта, че нито ЕСНА, нито Комисията са длъжни да изслушат определен частноправен субект, който може да бъде засегнат от изменението на приложение XVII към Регламента REACH в допълнение към посочената обществена консултация (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 септември 2015 г., VECCO и др./Комисия, T-360/13, EU:T:2015:695, т. 81 и 82).
- 78 Поради това първото основание за незаконосъобразност следва да се отхвърли.

2. По второто основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на точки 12 и 14—16 от Междуинституционалното споразумение

- 79 С второто си основание за незаконосъобразност ищците поддържат, че съответните три институции са нарушили точки 12 и 14—16 от Междуинституционалното споразумение, като не са извършили анализ на въздействието на забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, предвидена в член 5 от Директива 2019/904. Всъщност оценката на въздействието, придружаваща предложението за директива, се отнасяла само до риболовните съоръжения и пластмасовите продукти за еднократна употреба, изброени в част Б от приложението към посоченото предложение, сред които не са оксо-разградимите пластмаси. Парламентът и Съветът нарушили точка 15 от Междуинституционалното споразумение, а Комисията — точка 16 от него, като съответно не са извършили оценка на въздействието на изменението, внесено от Парламента в предложението за директива, а Комисията не е допълнила първоначалната оценка на въздействието.
- 80 Ищците признават, че Парламентът и Съветът не са обвързани от направената от Комисията оценка на въздействието и че съответните три институции разполагат с определена свобода на преценката, за да определят дали в случай на изменение на представеното от Комисията предложение за директива е необходима допълнителна

оценка на въздействието. Те обаче подчертават, че неизвършването на оценка на въздействието е изключение, а нейното извършване е принцип. В настоящия случай съответните три институции трябвало да извършат оценка на въздействието относно оксо-разградимата пластмаса, тъй като те не разполагали с достатъчно научни доказателства. Следователно посочените институции допуснали достатъчно съществено нарушение на Междуинституционалното споразумение, което предоставяло права на частноправните субекти.

- 81 Парламентът, Съветът и Комисията оспорват доводите на ищците.
- 82 Доводите на ищците не могат да бъдат приети. От една страна, не е допуснато никакво нарушение на Междуинституционалното споразумение, а от друга страна, не може да се счита, че неговите разпоредби имат за цел да предоставят права на частноправните субекти.
- 83 В това отношение, на първо място, Общият съд констатира, че Комисията е извършила оценка на въздействието на предложението си за директива. Посочената оценка на въздействието обаче не се отнася до оксо-разградимата пластмаса.
- 84 Не се оспорва обаче, че приемането на изменението на Парламента не е придружено от оценка на въздействието относно този вид пластмаса.
- 85 Поради това следва да се разгледа дали точки 12 и 14—16 от Междуинституционалното споразумение задължават съответните три институции или някоя от тях да извърши оценка на въздействието, отнасяща се конкретно до изменението на Парламента.
- 86 От текста на тези точки ясно следва, че това не е така.
- 87 Всъщност в точка 12 от Междуинституционалното споразумение се посочва по-специално, че оценките на въздействието са инструмент, който помага на Парламента, Съвета и Комисията да вземат добре информирани решения, а не са заместител на политическите решения в рамките на демократичния процес на вземане на решения.
- 88 Съгласно точка 13 от посоченото споразумение Комисията ще извършва оценки на въздействието, по-специално на своите законодателни инициативи, за които се очаква да окажат значително икономическо, екологично или социално въздействие.
- 89 В точка 14 от същото споразумение се посочва, че Парламентът и Съветът ще вземат изцяло предвид извършените от Комисията оценки на въздействието.
- 90 Съгласно съдебната практика обаче оценка на въздействието не обвързва нито Парламента, нито Съвета, поради което законодателят на Съюза е свободен да приеме други мерки, различни от анализирани в оценката на въздействието (решение от 4 май 2016 г., Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, т. 65).
- 91 Освен това съгласно точка 15 от Междуинституционалното споразумение, когато решат, че това е целесъобразно и необходимо за законодателния процес, Парламентът и Съветът ще извършват оценки на въздействието във връзка със свои съществени изменения на съответно предложение на Комисията. Съгласно същата точка 15 определението за това какво е „съществено“ изменение следва да се установява от всяка институция.

- 92 Съгласно съдебната практика обаче точка 15 от Междуинституционалното споразумение не съдържа никакво категорично задължение за Парламента и Съвета. Тази точка предвижда само възможност за актуализация на оценката на въздействието, ако Парламентът и Съветът „решат, че това е целесъобразно и необходимо за законодателния процес“ (решение от 13 март 2019 г., Полша/Парламент и Съвет, C-128/17, EU:C:2019:194, т. 43).
- 93 В настоящия случай както Парламентът, така и Съветът изтъкват, че са разполагали в достатъчна степен с научна информация и че следователно такава актуализация не е била необходима. Ето защо те не могат да бъдат упрекнати, че не са извършили оценка на въздействието на изменението на Парламента.
- 94 Що се отнася до твърдяното неправомерно бездействие на Комисията, следва да се отбележи, че в точка 16 от Междуинституционалното споразумение се посочва, че по своя собствена инициатива или ако бъде поканена от Парламента или Съвета, Комисията „може“ да допълни своята собствена оценка на въздействието или да извърши друга необходима аналитична работа. От текста на посочената точка 16 ясно следва, че тя не съдържа никакво задължение за Комисията да извърши актуализация на оценката на въздействието. Следователно тя не може да бъде упреknата, че не е извършила това, за да вземе предвид изменението на Парламента.
- 95 От гореизложеното следва, че съответните три институции не са нарушили точки 12 и 14—16 от Междуинституционалното споразумение.
- 96 При липсата на такова нарушение не следва да се разглежда дали то е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.
- 97 На второ място и при всички положения, не може да се приеме, че точки 12 и 14—16 от Междуинституционалното споразумение имат за цел да предоставят права на частноправните субекти, тъй като, както се уточнява в посочената точка 12, оценките на въздействието са инструмент, който помага на съответните три институции да вземат добре информирани решения.
- 98 Следователно второто основание за незаконосъобразност трябва да се отхвърли.

3. По третото основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС и член 191 ДФЕС, както и явни грешки в преценката

- 99 С третото си основание за незаконосъобразност ищците изтъкват, че доколкото се прилага за оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана противоречи на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС и член 191 ДФЕС, и се основава на явни грешки в преценката. Ето защо, като са приели посочената забрана, съответните три институции били допуснали достатъчно съществено нарушение на правни норми, които имат за цел да се предоставят права на частноправните субекти.
- 100 Това основание се състои от три части.

- 101 С първата част ищците твърдят, че съответните три институции не са разполагали с изчерпателна научна оценка на рисковете, породени от оксо-разградимата пластмаса, и че поради това предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана сама по себе си противоречи на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС и в член 191 ДФЕС, и се основава на явни грешки в преценката.
- 102 Според ищците посочените институции не могат да приемат мярка, представляваща толкова силна интервенция, без да се ползват от доказателствата, които щяха да бъдат събрани в хода на процеса на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH. Съответните три институции е трябвало също така да разполагат с оценка на въздействието, отнасяща се конкретно до оксо-разградимата пластмаса, както и с всяка друга научна оценка на предимствата и недостатъците на този вид пластмаса. Като са забранили пускането на пазара на този вид пластмаса, без да разполагат с такива доказателства, посочените институции били следвали чисто хипотетичен подход към рисковете, които този вид пластмаса поражда.
- 103 Ищците подчертават, че обстоятелството, че съответните три институции разполагат с широка свобода на преценка в областта на околната среда, не ги освобождава от задължението да вземат предвид всички релевантни доказателства. Научните изследвания обаче, на които посочените институции твърдят в писмените си защиты, че са се основали, за да приемат забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, не правели разграничение между оксо-разградима пластмаса и оксо-биоразградима пластмаса, и не препоръчвали пълна забрана на втория вид пластмаса. Освен това тези институции по-специално не взели предвид икономическото и социалното въздействие на посочената забрана. На последно място, съществували достатъчно доказателства, за да се постави под въпрос пропорционалността на тази забрана.
- 104 С втората част от това основание ищците поддържат, че съответните три институции не са доказали или не са доказали в достатъчна степен наличието на разумна връзка между забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, и целта на Директива 2019/904, а именно опазването на околната среда и на човешкото здраве. Следователно посочената забрана противоречала на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС.
- 105 Според ищците нито едно от четирите твърдения, съдържащи се в съображение 15 от тази директива, не е подкрепено с доказателства.
- 106 Първо, твърдението, че оксо-разградимата пластмаса не се разгражда биологично по подходящ начин, не се основавало на никакво доказателство, тъй като такива доказателства е трябвало да бъдат представени в рамките на процеса на ограничаване съгласно членове 68—73 от Регламента REACH. Научните изследвания, на които съответните три институции твърдят, че са се основали, не стигали до извода, че оксо-разградимата пластмаса не се разгражда биологично по подходящ начин, а само че не съществува убедително доказателство за биоразградимостта ѝ. Освен това посоченото твърдение се опровергавало от други научни изследвания, както и от лабораторни изпитвания, които установявали, че оксо-биоразградимата пластмаса се разграждала биологично по подходящ начин.

- 107 Второ, според ищците твърдението, че оксо-разградимата пластмаса не подлежи на компостиране, е неточно. Освен това съответните три институции не са посочили по какъв начин обстоятелството, че оксо-биоразградимата пластмаса не подлежи на компостиране, представлява риск за околната среда или за здравето на човека, нито защо това обстоятелство обосновава забраната на оксо-биоразградимата пластмаса, въпреки че конвенционалната пластмаса, която също не подлежи на компостиране, не е забранена.
- 108 Трето, що се отнася до твърдението, че оксо-разградимата пластмаса има отрицателно въздействие върху рециклирането на конвенционалната пластмаса, научните изследвания, на които съответните три институции твърдят, че са се основали, не отричали възможността за рециклиране на оксо-разградимата пластмаса и показвали, че използването на стабилизиращи съединения би могло да позволи да се избегне възможността този вид пластмаса да има отрицателно въздействие върху рециклирането на конвенционалната пластмаса. Според ищците други изследвания доказвали, че оксо-биоразградимата пластмаса може да бъде рециклирана по същия начин като конвенционалната пластмаса.
- 109 Четвърто, твърдението, че оксо-разградимата пластмаса няма доказана полза за околната среда, не почивало на никакво научно изследване.
- 110 С третата част от това основание ищците по същество твърдят, че пълната забрана за пускане на пазара надхвърля границите на необходимото за постигането на целта на тази директива и че съществуват други, по-малко ограничителни мерки. Следователно посочената забрана нарушавала общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС.
- 111 В подкрепа на тази трета част ищците изтъкват, че било възможно да се изключи този вид пластмаса от въпросната забрана, да се изисква извършването на изпитвания в съответствие с признат стандарт, за да се оцени биоразградимостта ѝ, да се изисква тя да съдържа маркер, който да позволява автоматично сортиране преди рециклирането, да се предвиди по отношение на нея една от незабранителните мерки, посочени в членове 4, 7, 8 и/или 10 от Директива 2019/904, или да се наложи етикетиране, което да предотврати всякаква вероятност от объркване от страна на потребителите. Ищците изтъкват също, че вместо чисто и просто да забранят пускането на пазара, съответните три институции е трябвало да предвидят преходен период.
- 112 Парламентът, Съветът и Комисията оспорват доводите на ищците.
- 113 Общият съд констатира, че макар нарушението на член 191 ДФЕС да се твърди само в рамките на първата част на третото основание за незаконосъобразност, то за сметка на това нарушението на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС, се изтъква в рамките на трите части на това основание. Ето защо тези три части следва да се групират и да се разгледа, първо, нарушението на член 191 ДФЕС, и второ, нарушението на член 5, параграф 4 ДЕС.

а) По първата част, доколкото тя е изведена от достатъчно съществено нарушение на член 191 ДФЕС

- 114 В самото начало следва да се припомни, че както бе посочено в точка 43 по-горе, законодателят на Съюза разполага с широка свобода на преценката при упражняването на правомощия си в областта на околната среда, предоставени му с членове 191 и 192 ДФЕС.
- 115 При това положение контролът на съда на Съюза трябва да се сведе до проверка дали упражняването на това правомощие не е опорочено от явна грешка или злоупотреба с власт, както и дали законодателят на Съюза явно не е превишил пределите на правото си на преценка (решение от 8 юли 2010 г., Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, т. 28).
- 116 Освен това съгласно член 191, параграф 2 от ДФЕС политиката на Съюза в областта на околната среда се основава по-специално на принципа на предпазните мерки. Съгласно член 191, параграф 3 ДФЕС при разработването на посочената политика Съюзът отчита, наред с другото, наличните научни и технически данни.
- 117 Съгласно принципа на предпазните мерки обаче, когато има несигурност относно наличието или обхвата на рискове за околната среда или за човешкото здраве, могат да бъдат взети защитни мерки, без да е необходимо да се изчаква действителното съществуване и сериозността на тези рискове да бъдат напълно установени. Когато се окаже невъзможно да се определи със сигурност съществуването или обхватът на риска, който се твърди, че е налице, поради неубедителния характер на направените изследвания, а вероятността от действително увреждане на околната среда или човешкото здраве продължава да съществува, в случай че рискът настъпи, принципът на предпазните мерки обосновава приемането на ограничителни мерки (решение от 6 май 2021 г., Bayer CropScience и Bayer/Комисия, C-499/18 P, EU:C:2021:367, т. 80). В това отношение на институциите се забранява да възприемат напълно хипотетичен подход към риска и да ориентират решенията си към „нулево ниво на риска“ (вж. по аналогия решения от 9 септември 2003 г., Monsanto Agricoltura Italia и др., C-236/01, EU:C:2003:431, т. 106, от 12 декември 2014 г., Xeda International/Комисия, T-269/11, непубликувано, EU:T:2014:1069, т. 55 и 56, и от 17 март 2021 г., FMC/Комисия, T-719/17, EU:T:2021:143, т. 69).
- 118 Следователно, освен ако приема произволни мерки, които в никакъв случай не могат да бъдат узаконени от принципа на предпазните мерки, компетентният публичен орган трябва да следи приеманите от него мерки, дори да са превантивни мерки, да се основават на възможно най-пълна научна оценка на рисковете предвид особените обстоятелства на конкретния случай (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2010 г., Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, т. 60, вж. също по аналогия решение от 12 декември 2014 г., Xeda International/Комисия, T-269/11, непубликувано, EU:T:2014:1069, т. 57).
- 119 Тази научна оценка трябва да се основава на най-добрите налични научни данни и да се извършва по независим, обективен и прозрачен начин (вж. по аналогия решение от 17 март 2021 г., FMC/Комисия, T-719/17, EU:T:2021:143, т. 70). Тя трябва да предостави на компетентния публичен орган достатъчно надеждна и солидна информация, за да може да разбере в пълнота значението на поставения научен въпрос и да определи своята политика, след като е запознат с фактите (вж. по аналогия решения от 14 ноември 2013 г., ICdA и др./Комисия, T-456/11, EU:T:2013:594, т. 52, и от 17 март 2021 г., FMC/Комисия, T-719/17, EU:T:2021:143, т. 71).

- 120 Следователно приемането на забраната за пускане на пазара, предвидена в член 5 от Директива 2019/904, предполага, че въз основа на възможно най-изчерпателна научна оценка на рисковете, породени от продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, съответните три институции могат, без да допуснат явна грешка в преценката, да приемат, че съществува риск за околната среда или за здравето на човека. Следва също да се припомни, че съгласно цитираната в точка 42 по-горе съдебна практика извъндоговорната отговорност на Съюза се ангажира само когато нарушението на съответната правна норма е достатъчно съществено.
- 121 В това отношение Общият съд счита, че противно на поддържаното от ищците, нито обстоятелството, че не е извършена каквато и да е оценка на въздействието относно продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, нито фактът, че Комисията е прекратила процеса на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH, и че следователно съответните три институции не са разполагали нито с изготвено от ЕСНА досие, нито с предложено ограничение, нито с предвидените в Регламента REACH становища на Комитета за оценка на риска и на Комитета за социално-икономически анализ, установяват, че забраната на посочените продукти, предвидена в член 5 от Директива 2019/904, е приета, без да е извършена възможно най-изчерпателна научна оценка на рисковете, които те пораждаат. Всъщност от точки 78 и 98 по-горе следва, че посочените институции не са били длъжни нито да извършат такава оценка на въздействието, нито да следват процедурата, предвидена в членове 68—73 от Регламента REACH, за да приемат посочената забрана. За да бъдат изпълнени изискванията на цитираната в точки 118 и 119 по-горе съдебна практика, е достатъчно съответните три институции да са разполагали в хода на законодателната процедура с достатъчно надеждна и солидна информация, за да могат да разберат в пълнота значението на поставения научен въпрос и да определят своята политика, след като са запознати с фактите, независимо от произхода и формата на тази информация.
- 122 Съображение 15 от Директива 2019/904 обаче обосновава разширяването на забраната, предвидена в член 5 от същата директива, по отношение на продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса, с факта, първо, че този вид пластмаса не се разгражда биологично по подходящ начин и поради това допринася за замърсяването на околната среда с пластмасови микрочастици, второ, не подлежи на компостиране, трето, въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса и четвърто, няма доказана полза за околната среда.
- 123 Ето защо следва да се разгледа дали, макар да не е извършена каквато и да е оценка на въздействието и процесът на ограничаване, предвиден в членове 68—73 от Регламента REACH, да не е бил завършен докрай, всяко от тези четири твърдения все пак се основава на възможно най-изчерпателна научна оценка на рисковете, които представляват продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, и дали въз основа на такава оценка съответните три институции могат, без да допуснат явна грешка в преценката, да направят извод, че съществуват рискове за околната среда и за здравето на човека.

1) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин

- 124 Що се отнася до твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин, в самото начало следва да се уточни, че съгласно определение, което страните не оспорват и което се съдържа в Доклад на Комисията до Парламента и Съвета относно въздействието върху околната среда от използването на разградими при окисляване пластмаси, включително разградими при окисляване пластмасови торбички за пазаруване (COM(2018) 35 final) от 16 януари 2018 г. (наричан по-нататък „докладът от 16 януари 2018 г.“), биоразграждането е процес, при който материята се разлага и разгражда от микроорганизми до компоненти, срещани в природата, т.е. до CO₂, биомаса и вода. Биоразграждане може да възникне в богата на кислород среда (аеробно биоразграждане) или в бедна на кислород среда (биоразграждане в анаеробни условия).
- 125 В писмените си защиты съответните три институции твърдят, че са се основали на следните доказателства, за да заключат, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин: изследването „Eunomia“, посочено в точка 22 по-горе, доклада от 16 януари 2018 г., посочен в точка 124 по-горе, доклад на Фондация Ellen MacArthur, който е озаглавен „Oxo Statement“ („декларация „Oxo“) от 6 ноември 2017 г. (наричан по-нататък „декларацията „Oxo“), изследване, осъществено от S. Deconinck и B. De Wilde за PlasticsEurope AISBL, европейска асоциация на производителите на пластмаси, което е озаглавено „Benefits and challenges of bio- and oxo-degradable plastics“ („Предимства и предизвикателства на биоразградимите пластмаси и оксо-разградимите пластмаси“) от 9 август 2013 г. (наричано по-нататък „изследването „De Wilde“) и изследване, осъществено от Университета в Лоубъро (Обединеното кралство) за Министерство на околната среда, храните и селските райони на правителството на Обединеното кралство, което е озаглавено „Assessing the Environmental Impacts of Oxo-degradable Plastics Across Their Life Cycle“ („Оценка на въздействието върху околната среда на оксо-разградимите пластмаси през целия им жизнен цикъл“), от януари 2010 г. (наричано по-нататък „изследването на Университета в Лоубъро“).
- 126 Първо, в изследването „Eunomia“ се уточнява, че в него няма да се използва терминът „оксо-биоразградима“ пластмаса, тъй като той се използва от производителите на пластмаси, за да предлагат на пазара своите продукти като биоразградими, а изразът — пластмаса, „съдържаща прооксидантна добавка“, тъй като той само описва физическа особеност на разглежданата пластмаса, без да се посочва дали тя е биоразградима.
- 127 От изследването „Eunomia“ е видно, че биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не е възможно при липсата на предварителна фаза, по време на която тя е изложена на ултравиолетово лъчение и топлина. Целта на тази предварителна фаза е да намали чрез окисляване молекулната маса на пластмасата, така че тя да се разпадне на частици. В това изследване се посочва, че без тази предварителна фаза биоразграждането не настъпва или настъпва през много по-дълъг период от време, тъй като пластмасата не е достигнала достатъчна степен на разпадане, за да може да бъде усвоена от микроорганизмите. Тъй като светлината и топлината варират в зависимост от местните условия, е много трудно да се определят срокът и степента на разпадане, необходими за да може да настъпи биоразграждане. Въпреки това прооксидантната

добавка ускорява разпадането на пластмасата по време на тази предварителна фаза, така че пластмасата, която съдържа такава добавка, се разпада по-бързо от конвенционалната пластмаса, когато е изложена на ултравиолетово лъчение и топлина.

- 128 Що се отнася до следващата фаза, а именно биоразграждането в тесен смисъл (усвояване от микроорганизми), от изследването „Eunomia“ е видно, че биоразграждането в околната среда на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, е доказано само частично. Макар да изглежда, че в околната среда посочената пластмаса може да се разгради, не е сигурно, че тя ще се разгради напълно и в разумен срок. Всъщност само в рамките на лабораторни изследвания е постигнато задоволително биоразграждане (почти пълно, в срок от две години, най-краткият наблюдаван период). Такова биоразграждане никога не е наблюдавано в реална ситуация. Освен това, макар да може да се счита, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, се разгражда биологично в околната среда много по-бързо от конвенционалната пластмаса, отрицателното въздействие върху околната среда би могло да бъде още по-голямо по време на тази фаза на биоразграждане.
- 129 Що се отнася до биоразграждането на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, когато тя се депонира, изследването „Eunomia“ заключава, че хипотезата, че биоразграждане не настъпва, е доказана. Според това изследване, макар да е възможно в по-външните слоеве на депото за отпадъци, където посочената пластмаса е изложена на кислород, да настъпи биоразграждане (аеробно биоразграждане), за сметка на това, в по-дълбоките слоеве на депото за отпадъци, където има малко кислород, биоразграждането е слабо или дори липсва. В тези по-дълбоки слоеве обаче е възможно биоразграждане в анаеробни условия. При биоразграждане в анаеробни условия се отделя метан — парников газ, който е 25 пъти по-вреден от въглеродния диоксид, отделен при аеробното биоразграждане. Следователно пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, е малко по-проблематична от конвенционалната пластмаса, тъй като за разлика от нея може да генерира емисии на парникови газове.
- 130 Накрая, според изследването „Eunomia“ наличните научни данни са недостатъчни, за да се определи дали е налице биоразграждане на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, в морска среда. В посоченото изследване обаче се споменава, че резултатите от някои експерименти навеждат на мисълта, че в такава среда този вид пластмаса се разпада по-бързо от конвенционалната пластмаса, но че биоразграждането ѝ става много по-бавно, отколкото на сушата, в околната среда, което означава, че частиците биха могли да останат в околната среда за неопределено време или за достатъчно дълъг период, за да причинят сериозни вреди на околната среда.
- 131 Второ, според доклада от 16 януари 2018 г., в който се възпроизвеждат изводите на изследването „Eunomia“, предварителното излагане на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, на топлина и/или на ултравиолетово лъчение е необходимо условие, за да настъпи биоразграждане в следващата фаза. От този доклад е видно също така, на първо място, че няма доказателства, позволяващи да се заключи категорично, че биоразграждането в околната среда на този вид пластмаса действително настъпва в реални условия. На второ място, отново според този доклад, биоразграждането на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, в депата за отпадъци е възможно в по-външните слоеве на депата за отпадъци, но е слабо, дори липсва, в по-дълбоките слоеве, където този вид пластмаса би бил по-проблематичен от конвенционалната пластмаса от гледна точка на парниковите газове. На трето място, в същия доклад се посочва, че наличните данни не

позволяват да се твърди със сигурност, че е налице биоразграждане в разумен срок в морска среда и че при всички положения то вероятно би било много по-бавно, отколкото на сушата, в околната среда, и би причинило значителни вреди на околната среда.

- 132 Както изследването „Eunomia“ обаче, така и докладът от 16 януари 2018 г. са били на разположение на съответните три институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904. Всъщност именно на 16 януари 2018 г., т.е. преди приемането на 5 юни 2019 г. на тази директива, посоченият доклад е представен от Комисията на Парламента и на Съвета в съответствие с член 20а, параграф 2 от Директива № 94/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 1994 година относно опаковките и отпадъците от опаковки (ОВ L 365, 1994 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 14, стр. 238), изменена с Директива (ЕС) 2015/720 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2015 г. (ОВ L 115, 2015 г., стр. 11). Що се отнася до изследването „Eunomia“, то е в основата на доклада от 16 януари 2018 г., който многократно препраща към него. От това следва, че посоченото изследване също е било на разположение на съответните три институции преди 5 юни 2019 г.
- 133 На трето място, декларацията „Охо“ потвърждава, че не е доказано, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, се разгражда биологично по подходящ начин в разумен срок. Тази декларация, която е подписана от множество предприятия и професионални организации, неправителствени организации, институции, научноизследователски организации, учени и членове на Европейския парламент, е публикувана на уебсайта на Фондация Ellen MacArthur, чиято цел е да насърчава кръговата икономика. От тази декларация е видно, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, неправилно се предлага на пазара като решение на проблема със замърсяването с пластмаса и се представя като биоразградима в разумен срок. Всъщност, след като посочената пластмаса се разпадне на малки частици, биоразграждането зависи от условията на околната среда, които са променливи, и често продължава по-дълго, дори много по-дълго от няколко месеца или дори няколко години. През този период от време в околната среда продължават да съществуват частици, което може да има отрицателно въздействие върху околната среда и здравето на човека.
- 134 Без значение е, че първоначалната редакция на декларацията „Охо“, публикувана на 6 ноември 2017 г. и обобщена в предходната точка, е била премахната от уебсайта на Фондация Ellen MacArthur през юни 2018 г., за да може тази фондация да разгледа жалбата на трето лице, нито че посочената декларация да е била изменена, преди да бъде публикувана отново онлайн през май 2019 г. Всъщност внесените през 2019 г. изменения изясняват съдържанието на тази декларация, но не променят смисъла ѝ.
- 135 От една страна обаче, декларацията „Охо“ е публикувана на уебсайта на Фондация Ellen MacArthur, тоест тя е публична. От друга страна, такова публикуване, независимо дали става въпрос за първоначалната или за изменената редакция на посочената декларация, предхожда приемането на 5 юни 2019 г. на Директива 2019/904.
- 136 Освен това докладът от 16 януари 2018 г., за който в точка 132 по-горе бе установено, че е бил достъпен за съответните три институции, се позовава на декларацията „Охо“.
- 137 Ето защо декларацията „Охо“ трябва да се счита за публична и следователно за достъпна за съответните три институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904 (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2010 г., Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, т. 39).

- 138 На четвърто място, изследването „De Wilde“ също потвърждава заключенията на изследването „Eunomia“ и на доклада от 16 януари 2018 г. относно биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка.
- 139 Всъщност, както посочва Комисията, от изследването „De Wilde“ е видно, че въпреки че две статии, едната на Jakubowicz, I., Yarahmadi, N. и Arthurson, V., озаглавена „Kinetics of abiotic and biotic degradability of low-density polyethylene containing prodegradant additives and its effect on the growth of microbial communities“ („Кинетика на абиотичната и биотичната разградимост на полиетилен с ниска плътност, съдържащ проразграждащи добавки, и влиянието му върху растежа на микробните общности“), публикувана през май 2011 г. (наричана по-нататък „изследването на Jakubowicz от 2011 г.“), а другата — на Chiellini, E., Corti, A. и Swift, G., озаглавена „Biodegradation of Thermally-oxidised, Fragmented Low-density Polyethylenes“ („Биоразграждане на термично окислени, фрагментирани полиетилени с ниска плътност“), от 2003 г. (наричана по-нататък „изследването на Chiellini и Corti“), посочват значителен процент на биоразграждане на този вид пластмаса, всички останали налични статии посочват несъществуващо или (много) слабо ниво на биоразграждане. В посоченото изследване се заключава, че е обсъждан въпросът какво ниво на биоразграждане може да достигне пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка.
- 140 Противно на поддържаното от ищците, самият факт, че изследването „De Wilde“ е от август 2013 г., не е достатъчен, за да се установи, че това изследване не е актуално. Всъщност в това отношение ищците се задоволяват с общо твърдение, което не е подкрепено с доказателства и не се позовава на конкретни пасажи от посоченото изследване.
- 141 Освен това заключението на изследването „De Wilde“ относно слабото, дори липсващо, ниво на биоразграждане, достигнато от пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не може да бъде обезсилено от обстоятелството, че изпитванията, на които то се основава, са извършени в лаборатория, а не в реална среда. Всъщност това обстоятелство е взето предвид в посоченото изследване. Освен това по-специално от точки 127 и 133 по-горе следва, че условията на околната среда са променливи и следователно трудно могат да бъдат възпроизведени в лаборатория.
- 142 Накрая, от една страна, изследването „De Wilde“ е публикувано в интернет, за което свидетелства хипервръзката в бележка под линия на писмената защита на Комисията, тоест то е публично. От друга страна, изследването „Eunomia“, за което в точка 132 по-горе бе установено, че е било достъпно за съответните три институции преди приемането на Директива 2019/904, се позовава на изследването „De Wilde“. От това следва, че в съответствие с цитираната в точка 137 по-горе съдебна практика изследването „De Wilde“ също е било достъпно за тези институции при изготвянето и приемането на посочената директива.
- 143 Пето, изследването на Университета в Лоубъро също подкрепя заключенията на изследването „Eunomia“ и на доклада от 16 януари 2018 г. относно биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка.
- 144 Всъщност, както отбелязва Парламентът, от посоченото изследване е видно, че разпадането на частици на този вид пластмаса зависи от условията на околната среда и че следователно е невъзможно да се прецени необходимото време за него, но въпреки това изглежда, че то продължава в околната среда и при условията на Обединеното кралство от две до пет

години. Според същото изследване биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, което може да се осъществи само след посоченото разпадане, се осъществява много бавно, така че терминът „биоразградима“ е почти лишен от смисъл, освен ако не се придружава от посочване на степента на биоразграждане и на условията, при които то се осъществява, като за предпочитане е това да е по отношение на широко признат стандарт. В изследването на Университета в Лоубъро се препоръчва провеждането на допълнителни изследвания, за да се определи дали е налице пълно биоразграждане, и ако това е така, в какъв срок.

- 145 Противно на поддържаното от ищците, само от факта, че изследването на Университета в Лоубъро е от януари 2010 г., не може да се направи извод, че то не е актуално. Всъщност в това отношение ищците се задоволяват с общо твърдение, без да уточняват кои аспекти от това изследване не са актуални, нито представят доказателства в подкрепа на твърдението си. Впрочем обстоятелството, че изследването на Университета в Лоубъро е споменато многократно в изследването „Eunomia“, което е от април 2017 г., напротив, навежда на мисълта, че то все още е актуално.
- 146 Освен това заключението на изследването на Университета в Лоубъро относно несигурността, свързана с биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не може да бъде поставено под въпрос от документа, озаглавен „ORA Response to Loughborough Report“ („Отговор на ОРА на изследването на Университета в Лоубъро“), представен от ищците като приложение към писмените им реплики до Парламента и до Съвета. Според този документ посоченото изследване смесвало биоразграждането при окисляване с хидробиоразграждането.
- 147 Всъщност следва да се припомни, че водещият принцип в правото на Съюза е този на свободната преценка на доказателствата, който урежда производствата по обжалване, и че единственият критерий за преценка на стойността на представените доказателства е тяхната достоверност. Освен това, за да се прецени доказателствената стойност на даден документ, следва да се провери правдоподобността на съдържащата се в него информация и да се отчетат по-специално произходът на този документ, обстоятелствата по съставянето му, както и неговият адресат, и да се прецени дали предвид съдържанието му той изглежда логичен и достоверен (решение от 16 май 2019 г., GMPRO/Комисия, T-733/17, EU:T:2019:334, т. 60).
- 148 Както обаче изтъква Парламентът, без твърдението му да бъде оспорено, авторът на документа, посочен в точка 146 по-горе, е Охо-Biodegradable Plastics Association (ОРА), чиито единствени действащи кадри били финансовият директор и директорът на Symphony Environmental. Освен това посоченият документ не се придружава от никакво доказателство в подкрепа на съдържащите се в него твърдения.
- 149 Следователно въпросният документ има само ниска доказателствена стойност (вж. по аналогия решение от 14 март 2017 г., Bank Tejarat/Съвет, T-346/15, непубликувано, EU:T:2017:164, т. 85 и 86).
- 150 Накрая, от една страна, изследването на Университета в Лоубъро е достъпно на уебсайта на Министерството на околната среда, храните и селските райони на правителството на Обединеното кралство. От друга страна, посоченото изследване е цитирано многократно в изследването „Eunomia“, за което в точка 132 по-горе бе установено, че е било на

разположение на съответните три институции преди приемането на Директива 2019/904. От това следва, че в съответствие с цитираната в точка 137 по-горе съдебна практика изследването на Университета в Лоубъро също е било достъпно за тези институции.

- 151 От точки 124—150 по-горе следва, че при изготвянето и приемането на Директива 2019/904 съответните три институции са разполагали с изчерпателна научна оценка на риска, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин и са могли, без да допуснат явна грешка в преценката, да приемат такъв риск за установен.
- 152 Този извод не може да бъде поставен под въпрос от довода на ищците, че изследването „Eunomia“, докладът от 16 януари 2018 г. и декларацията „Охо“ не вземат предвид разграничението между оксо-разградима пластмаса и оксо-биоразградима пластмаса. Както бе посочено в точка 14 по-горе, много по-бързото биологично разграждане на втората пластмаса и следователно наличието на разграничение между оксо-разградимата пластмаса и оксо-биоразградимата пластмаса, било според ищците установено с различни доказателства, които те упрекуват съответните три институции, че не са взели предвид. Въпросните доказателства са следните: първо, точки 23 и 24 от показанията на главния изпълнителен директор на ищците от 16 декември 2020 г. (наричани по-нататък „показанията на главния изпълнителен директор на ищците“), второ, становище относно технологията, свързана с оксо-биоразградимата пластмаса, от 2 ноември 2018 г. (наричано по-нататък „становището от 2 ноември 2018 г.“), трето, изследването на Университета „Queen Mary“ в Лондон, озаглавено „Microbial Degradation of Plastic in Aqueous Solutions Demonstrated by CO₂ Evolution and Quantification“ („Микробно разграждане на пластмасата във водни разтвори, демонстрирано чрез еволюцията и количественото определяне на CO₂“), публикувано през 2020 г. (наричано по-нататък „изследването на Университета „Queen Mary““), четвърто, докладът на Laboratoire d'Océanographie Microbienne de Banyuls-sur-Mer (Франция) от 4 септември 2020 г., пето, отговорът на г-н Ignacy Jakubowicz, от 21 август 2017 г., на документ на Фондация Ellen MacArthur относно оксо-разградимите и фото-разградимите добавки в пластмасите (наричан по-нататък „отговорът на г-н Jakubowicz на Фондация Ellen MacArthur“), шесто, показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental от 23 юни 2021 г. (наричани по-нататък „показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental“), и седмо, изследването, извършено от Laboratoire d'Océanographie Microbienne de Banyuls-sur-Mer, озаглавено „Degradation, Biodegradation and toxicity of Oxo-biodegradable Plastics in the oceans“ („Разграждане, биоразграждане и токсичност на оксо-биоразградимата пластмаса в океаните“), от 10 март 2021 г. (наричано по-долу „изследването „Охомар““).
- 153 Първо, що се отнася до точки 23 и 24 от показанията на главния изпълнителен директор на ищците, в тях той твърди, що се отнася до биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, че съответните три институции не са доказали, че този вид пластмаса не се разгражда биологично по подходящ начин, че следователно пълната забрана за пускане на пазара не би била обоснована; че посочените институции не са преценили в достатъчна степен икономическите, социалните и екологичните последици от тяхната намеса и че не са доказали, че продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, са сред отпадъците, които най-често се откриват по плажовете. Главният изпълнителен директор на ищците подчертава също, че съответните три институции изобщо не са взели предвид становището на ЕСНА, която не е била убедена, че посочената пластмаса се разпада на пластмасови микрочастици.

- 154 Законосъобразността на акт на Съюза обаче трябва да се преценява въз основа на фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемане на акта. В частност комплексните оценки, извършени от неговия автор, трябва да се разглеждат само в зависимост от доказателствата, с които той е разполагал в момента на тяхното извършване (вж. по аналогия решение от 11 септември 2018 г., *Apimab Laboratoires* и др./Комисия, T-14/16, непубликувано, EU:T:2018:524, т. 124 и 137).
- 155 Следователно съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид показанията на главния изпълнителен директор на ищците, тъй като те са изготвени конкретно за настоящия иск и следователно са последващи на приемането на Директива 2019/904.
- 156 Освен това въпросните показания произхождат от главния изпълнителен директор на ищците. При това положение в съответствие с цитираната в точки 147 и 149 по-горе съдебна практика техният автор не може да се квалифицира като независим по отношение на тях и поради това тези показания имат само ниска доказателствена стойност.
- 157 Наистина в подкрепа на твърденията си главният изпълнителен директор на ищците се позовава на три документа, приложени към неговите показания, а именно, първо, изследване, извършено от *Eunomia Research & Consulting*, което е озаглавено „*Analysis of Branded Items found on UK beaches*“ („Анализ на маркови предмети, намерени на плажовете в Обединеното кралство“), от 9 май 2019 г., второ, електронно писмо от 30 октомври 2018 г., изпратено от служител на ЕСНА до ищците, и трето, писмото от 30 април 2019 г., посочено в точки 35 и 55 по-горе.
- 158 Що се отнася до изследването, посочено в точка 157 по-горе, главният изпълнителен директор на ищците твърди, че това изследване не е установило нито един продукт, изработен от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, сред отпадъците, намерени на плажовете в Обединеното кралство. Следва обаче да се отбележи, че единствената цел на това изследване е да идентифицира марките на различните предмети, намерени на тези плажове, за да се определи кои предприятия са пуснали тези предмети на пазара. Ето защо това изследване не уточнява видовете пластмаса, от които евентуално са съставени намерените предмети.
- 159 Що се отнася до електронното писмо, посочено в точка 157 по-горе, достатъчно е да се отбележи, че ЕСНА посочва в него, че „на този етап не е убедена, че пластмасовите микрочастици се образуват“ от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка — като се уточнява, че терминът „пластмасови микрочастици“ обикновено обозначава частици под 5 mm, които по-скоро са склонни да се натрупват в околната среда, отколкото да се разграждат биологично в разумен срок. Ето защо това електронно писмо не може да се счита за категорична позиция на ЕСНА. Напротив, доколкото в него ЕСНА посочва, че има нужда от допълнителен срок, за да определи дали получената информация доказва образуването на пластмасови микрочастици и че възнамерява да поиска допълнителна информация от ищците, посоченото електронно писмо разкрива съмненията на ЕСНА в това отношение.

- 160 Що се отнася до писмото от 30 април 2019 г., следва да се припомни, че в него Комисията иска от ЕСНА да прекрати процеса на ограничаване, започнат на основание членове 68—73 от Регламента REACH. Посоченото писмо обаче не може да се счита за израз на липсата на интерес от страна на Комисията да получи научни данни, тъй като, както е видно от точка 121 по-горе, тя може да събере научни данни от други източници.
- 161 Следователно съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид точки 23 и 24 от показанията на главния изпълнителен директор на ищците.
- 162 Второ, що се отнася до становището от 2 ноември 2018 г., ищците твърдят, че се позовават на посочените в това становище доказателства. От една страна, става въпрос за изследване, извършено от г-н Eyheraguibel и др., озаглавено „Characterisation of oxidised oligomers from polyethylene films by mass spectrometry and NMR spectroscopy before and after biodegradation by a *Rhodococcus rhodochrous* strain“ („Характеризиране на окислени олигомери от полиетиленови филми чрез маспектрометрия и ЯМР спектроскопия преди и след биоразграждане от щам *Rhodococcus rhodochrous*“), от 23 май 2017 г., което установява степен на биоразграждане от 95 % за проба от полиетилен с висока плътност, съдържащ прооксидантна добавка, след излагане в продължение на 240 дни на специфична почвена бактерия. От друга страна, според становището от 2 ноември 2018 г., в изследване, проведено от г-н Dussud и др., озаглавено „Colonisation of Non-biodegradable and Biodegradable Plastics by Marine Organisms“ („Колонизация на небiorазградими и бiorазградими пластмаси от морски организми“) от 18 юли 2018 г., се стига до заключението, че колонизацията на проби от пластмаса, съдържащи прооксидантна добавка, след шестседмично излагане на определени морски бактерии е 30 пъти по-висока от колонизацията на проби от конвенционална пластмаса.
- 163 Въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към определени пасажки от приложения към нея доказателства, общото препращане към други, макар и приложения към исковата молба или жалбата документи, не може да компенсира липсата на съществена част от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба съгласно член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 76, буква г) от Процедурния правилник. Освен това Общият съд не е длъжен да изследва и установява в приложенията основанията и доводите, на които би могъл/могла да се основава искът или жалбата, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (решения от 11 септември 2014 г., *MasterCard* и др./Комисия, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, т. 40 и 41, и от 15 октомври 2020 г., *Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals*/Комисия, T-307/18, непубликувано, EU:T:2020:487, т. 239).
- 164 В случая единственото споменаване в исковата молба на становището от 2 ноември 2018 г. е препращане в бележка под линия към приложението от 14 страници, съдържащо това становище. В тази бележка под линия ищците само посочват следното: „[в]ж. например доказателствата, цитирани в [становището от 2 ноември 2018 г.]“. В същата бележка под линия ищците само отбелязват, че това становище подкрепя извода им, че „предвидената в член 5 забрана почива на основание, което е грешно и/или недостатъчно обосновавано, доколкото се прилага за оксо-биоразградимата пластмаса“ и че в него се подчертават „въпросите, които е трябвало да бъдат взети предвид“. В писмените си реплики до Парламента, Съвета и Комисията ищците се задоволяват или с общо препращане към

приложението, съдържащо становището от 2 ноември 2018 г., или с препращане към 6 страници от това становище, без да уточняват кой е релевантният довод в тази съвкупност от 6 страници.

- 165 Освен това, тъй като посоченото становище е изготвено от адвокат без никакво научно образование, то не може да се причисли към най-добрите налични научни данни по смисъла на цитираната в точка 119 по-горе съдебна практика. Освен това, макар посоченият адвокат да твърди, че е бил насърчен да действа като независим съдия и да изрази резервите си при изготвянето на становището си, това не променя факта, че той е упълномощен и получава възнаграждение от Symphony Environmental Technologies, за да изготви това становище. При това положение съгласно цитираната в точки 147 и 149 по-горе съдебна практика на въпросното становище може да се придаде само ниска доказателствена стойност.
- 166 Това важи в още по-голяма степен, тъй като доказателствата, посочени в становището от 2 ноември 2018 г., не са представени като приложение към това становище. Второто изследване, а именно това на г-н Dussud и др., не се съдържа в преписката, докато първото изследване, т.е. това на г-н Eucheraguibel и др., се съдържа в преписката само защото е представено от ищците на етапа на писмената реплика. Следователно не е възможно да се провери с точност достоверността на това становище.
- 167 Ето защо съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид становището от 2 ноември 2018 г.
- 168 Трето, що се отнася до изследването на Университета „Queen Mary“, ищците се позовават на пасаж от него, от който следвало, че във воден разтвор този вид пластмаса се разгражда 90 пъти по-бързо от конвенционалната пластмаса.
- 169 В това отношение следва да се отбележи, че в изследването на Университета „Queen Mary“ се посочва, че е приложен нов метод за тестване на биоразградимостта на проба от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка. Този нов метод не се състои в поставяне на пробата в почвата, т.е. в среда, в която не е известна нито концентрацията на бактерии, нито видът на бактериите, които тя съдържа, а в поставянето на специфична бактерия върху пробата. Като прилага този метод Университетът „Queen Mary“ посочва, че е установил, че такава проба, която е била изложена на ултравиолетово лъчение в продължение на 450 часа и след това на специфична почвена бактерия, е показала след 35 дни 90 пъти по-голямо биоразграждане в сравнение с проба от конвенционална пластмаса, подложена на същото третиране.
- 170 Съответните три институции обаче действително са взели предвид не изследването на Университета „Queen Mary“, което все още не е било налично, а поне неговото съдържание. Всъщност изследването „Eunomia“ се позовава на информация, предоставена от д-р R. Rose — един от авторите на изследването на Университета „Queen Mary“. В това отношение в изследването „Eunomia“ се подчертава, че използваният от Университета „Queen Mary“ метод далеч не е приет с единодушие и че не е сигурно дали лабораторните резултати, наблюдавани от този университет, могат да бъдат постигнати в реална ситуация.

- 171 Освен това изследването на Университета „Queen Mary“ е направено след приемането на Директива 2019/904, тъй като то е от август 2019 г. и е публикувано през 2020 г. Следователно в съответствие с цитираната в точка 154 по-горе съдебна практика съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид посоченото изследване.
- 172 Четвърто, що се отнася до доклада на лабораторията Banyuls-sur-Mer, ищците изтъкват, че той показва, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, по-специално тази, произвеждана от ищците, се разгражда биологично в морска среда, и то много по-ефикасно от конвенционалната пластмаса.
- 173 Докладът на лабораторията Banyuls-sur-Mer обаче, който е от 4 септември 2020 г., е изготвен след приемането на Директива 2019/904. Следователно в съответствие с посочената в точка 154 по-горе съдебна практика съответните три институции не са могли да го вземат предвид. При всички положения посоченият доклад не е научно изследване, което представя резултатите от проведени изпитвания, а документ от страница и половина, който представя проект, наречен „Oxomar“.
- 174 Пето, ищците се позовават на отговора на г-н Jakubowicz, асоцииран преподавател в Research Institutes of Sweden (RISE), до Фондация Ellen MacArthur. В този отговор той посочва, че според него „[п]роцесът на разграждане [на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка], не се свежда до разпадане, а се състои в цялостна промяна на материала[:] полимерът с висока молекулна маса се разгражда на мономерни и олигомерни частици, въглеродородните молекули се превръщат в кислородсъдържащи молекули, които могат да бъдат биологично усвоени“.
- 175 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че отговорът на г-н Jakubowicz до Фондация Ellen MacArthur е обикновено изявление от страница и половина, което не препраща към нито едно научно изследване. Дори да се предположи, както отбелязва Комисията, че посоченият отговор се основава на две предходни статии, а именно изследването на Jakubowicz от 2011 г. и това на Chiellini и Corti, в точка 139 по-горе бе посочено, че според изследването „De Wilde“ изразеното в тези две статии становище е особено мнение. Освен това посочените статии са надлежно споменати в изследването „Eunomia“.
- 176 Следователно съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид отговора на г-н Jakubowicz до Фондация Ellen MacArthur.
- 177 Шесто, що се отнася до показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental, на първо място, ищците се позовават на тези показания, за да отговорят на доказателствата, представени от съответните три институции в техните писмени защиты, т.е. за да докажат, че съществува разлика между оксо-разградима пластмаса и оксо-биоразградима пластмаса. Старши научният сътрудник на Symphony Environmental изтъква, първо, че стандартът TR 15351, изготвен от Европейския комитет по стандартизация (CEN) и цитиран в изследването „Eunomia“, прави разлика между разграждане при окисляване, определено като „разграждане в резултат на окислително разцепване на макромоекулите“, и биоразграждане при окисляване, определено като „разграждане в резултат на оксидативни и клетъчно медирирани явления, едновременно или последователно“. Второ, химическият състав на оксо-разградимата пластмаса се различавал от този на оксо-биоразградимата пластмаса, като прооксидантната добавка, съдържаща се във втория вид пластмаса, ѝ позволявала да отговори на определението за

биоразграждане при окисляване, съдържащо се в стандарт TR 15351. Трето, макар да не съществувал никакъв европейски стандарт за биоразграждане при окисляване, различни национални стандарти и методи правели разлика между оксо-разградима пластмаса и оксо-биоразградима пластмаса. Четвърто, различни учени подкрепяли съществуването на такова разграничение.

- 178 На второ място, ищците се позовават на посочените показания, за да установят, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, е биоразградима. Старши научният сътрудник на Symphony Environmental твърди, първо, че в изследването „Eunomia“ се признава, че решаващият въпрос е не да се знае дали този вид пластмаса претърпява пълно биоразграждане, а да се определи дали необходимото време за това може да се счита за приемливо. Второ, биоразградимостта на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, била установена с множество доказателства. Трето, невъзможно било да се направят изпитвания на биоразграждането в реална среда, а лабораторните условия като цяло били по-неблагоприятни за биоразграждането отколкото реалните условия. Четвърто, различни изследвания доказвали биоразградимостта в морска среда на посочената пластмаса.
- 179 Следва да се отбележи, че показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental произтичат от служител на един от ищците, който отговаря за продукт d2w, че те са били изготвени по искане на ищците и конкретно за настоящия иск, и че имат за цел да защитят техните интереси. Следователно в съответствие с посочената в точки 147 и 149 по-горе съдебна практика тези показания имат ниска доказателствена стойност. Освен това, тъй като посочените показания са последващи на приемането на Директива 2019/904, в съответствие с цитираната в точка 154 по-горе съдебна практика съответните три институции не могат да бъдат упрекувани, че не са ги взели предвид.
- 180 Вярно е, че твърденията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental са подкрепени с доказателства, приложени към неговите показания, и че в писмените си реплики ищците се позовават на три от тези приложения, а именно: на първо място, докладът, изготвен от лабораторията Intertek за ЕСНА, озаглавен „Охо-biodegradable plastics and the microplastics towards a logical approach“ („Оксо-биоразградими пластмаси и пластмасови микрочастици: към логичен подход“), от 24 май 2018г. (наричан по-нататък „докладът на лабораторията Intertek“), на второ място, изготвени от учен данни, озаглавени „Evidence in Response to the UK Government’s July 2019 Call for Evidence on Standards for Bio-Based, Biodegradable, and Compostable Plastics“ („Доказателства в отговор на поканата на правителството на Обединеното кралство от юли 2019 г. за представяне на данни относно стандартите за пластмаси на биологична основа, биоразградими и компостируеми пластмаси“), от 7 октомври 2019г. (наричани по-нататък „данните от 7 октомври 2019 г.“), и на трето място, резултатът от изпитване, извършено от лабораторията Eurofins на 25 юли 2017 г. (наричано по-нататък „изпитването на лабораторията Eurofins от 25 юли 2017 г.“).
- 181 При всички положения обаче нито едно от тези три приложения към показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental не подкрепя надлежно доводите на ищците.
- 182 Всъщност, що се отнася до доклада на лабораторията Intertek, в който по-специално се посочва, че „независимо от скоростта на разграждане [на оксо-биоразградимата пластмаса], тя е по-висока от тази на конвенционалната пластмаса“ и че „разликите между резултатите от няколко проведени до момента проучвания са въпрос на степен“, следва да

се подчертае, че този доклад е бил изготвен по искане на Symphony Environmental. Следователно в съответствие с посочената в точки 147 и 149 по-горе съдебна практика този доклад се ползва с ниска доказателствена стойност.

- 183 Що се отнася до данните от 7 октомври 2019 г., в които се заключава, че „[e] малко вероятно да се стигне до образуване на пластмасови микрочастици при оксо-биоразградимата пластмаса“, следва да се уточни, че те са изготвени след приемането на Директива 2019/904. В съответствие с цитираната в точка 154 по-горе съдебна практика институциите не могат да бъдат упрекнати, че не са ги взели предвид. При всички положения данните от 7 октомври 2019 г. не са научно изследване, в което се представят резултатите от изпитвания, а обикновено изявление от 6 страници, изготвено в отговор на покана от правителството на Обединеното кралство за представяне на данни относно стандартите за пластмаси на биологична основа, биоразградими и компостируеми пластмаси.
- 184 Що се отнася до изпитването на лабораторията Eurofins от 25 юли 2017 г., извършено върху проба от пластмаса, съдържаща „мастербач d2w“ на ищците, то показва степен на биоразграждане от 88,86 %, получена за 121 дни. Следва обаче да се подчертае, че разпадането и усвояването на пластмасата от микроорганизми зависи от условията на околната среда. Както обаче по-специално следва от точки 127 и 133 по-горе, тези условия са променливи и не съответстват на условията на извършено в лаборатория изпитване. Следователно обстоятелството, че в лаборатория е била получена степен на биоразграждане от 88,86 %, не доказва, че същият процент ще бъде получен за същия срок в реална ситуация.
- 185 Следователно съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental, доклада на лабораторията Intertek, данните от 7 октомври 2019 г. и изпитването на лабораторията Eurofins от 25 юли 2017 г.
- 186 Седмо, що се отнася до изследването „Охомар“, приложено към показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental, неговите автори заключават, че някои доказателства установяват, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, се разгражда биологично в морската среда. Те обаче не знаят дали такова биоразграждане е пълно.
- 187 Изследването „Охомар“ от 10 март 2021 г. обаче е извършено след приемането на Директива 2019/904. В съответствие с цитираната в точка 154 по-горе съдебна практика съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са го взели предвид.
- 188 Освен това посоченото изследване не доказва, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, се разгражда биологично напълно в морската среда в срок от две години. Следователно не може да се приеме, че то оборва по-специално заключенията от изследването „Eunomia“ по този въпрос.
- 189 Накрая следва да се отбележи, че в подкрепа на довода си, посочен в точка 152 по-горе, ищците изтъкват още, че стандартът, който най-често се използва в Европа за изпитване на биоразградимостта на пластмасата, а именно стандарт EN 13432, не е релевантен по отношение на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка.

- 190 В това отношение ищите не твърдят, че пластмасата, съдържаща техния „мастербач d2w“, отговаря на стандарт EN 13432, който според изследването „Eunomia“ изисква, що се отнася до аеробното разграждане, степен на преобразуване във въглероден диоксид и биомаса от поне 90 % за максимален период от 6 месеца.
- 191 Те твърдят, че стандарт EN 13432 оценява биоразграждането на проба от пластмаса при особени условия, а именно при условията на промишлено компостиране. Въз основа на това те заключават, че доколкото пластмасата, съдържаща „мастербач d2w“, не е предназначена за компостиране и доколкото не се предлага на пазара като компостируема, стандарт EN 13432 не е релевантен за преценката на нейната биоразградимост. Американският стандарт ASTM D 6954 следвало да се използва за измерване на биоразграждането на този вид пластмаса, тъй като тя била предназначена за биоразграждане в околната среда, а не при специфичните условия на промишленото компостиране.
- 192 Вярно е, че в изследването „Eunomia“ се посочва, че на равнището на Съюза съществува не един, а няколко стандарта, които позволяват да се оцени биоразградимостта на пластмасата, че някои от тях са обикновени методи, че някои са национални и че непрекъснато се развиват.
- 193 Вярно е също, че тъй като всяка среда (промишлено компостиране, сладка вода, морска среда, почва и депа за отпадъци) има свои собствени условия, стандартите, които позволяват измерване на биоразграждането в определена среда, не позволяват измерването му в другите среди. Така изследването „Eunomia“ посочва, че стандартите, приложими към биоразграждането чрез компостиране, сред които е стандарт EN 13432, се различават от стандартите, които позволяват да се измери биоразграждането в сладки води, в морска среда или в почвата, както и от стандартите, предназначени за измерване на разграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка. Последните са разработени наскоро. Сред тях са американският стандарт ASTM D 6954, британският стандарт BS 8472: 2011 и френският стандарт АС Т 51—808. В същото изследване се уточнява, че разработването на стандарти, с които конкретно се измерва разграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, се обяснява с факта, че нито един от другите стандарти не изисква предварително излагане на пробата на ултравиолетово лъчение и/или топлина, докато при липса на такова предварително излагане е почти сигурно, че пробата няма да се разгради биологично.
- 194 В изследването „Eunomia“ се уточнява също, че производителите на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, не я предлагат на пазара като компостируема в съответствие със стандарт EN 13432, а напротив, твърдят, че тя не подлежи на компостиране.
- 195 Накрая, в отговор на поставени въпроси в рамките на процесуално-организационно действие съответните три институции се съгласяват, че стандарт EN 13432 е релевантен за преценката на биоразграждането на пластмасата чрез промишлено компостиране, но че други стандарти могат да бъдат релевантни, в зависимост от предвидената употреба, за преценката на нейното биоразграждане.
- 196 Както обаче се отбелязва в изследването „Eunomia“, единствената среда, чиито условия могат да бъдат възпроизведени по задоволителен начин в лаборатория, е компостирането, тъй като става въпрос за промишлен процес, който като такъв е контролиран. Следователно, що се отнася до други среди, резултатите от лабораторните изпитвания не

могат непременно да бъдат възпроизведени в реална ситуация. Така, ако проба от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, бъде подложена на изпитване, за да се прецени биоразграждането ѝ при условия, различни от тези на промишленото компостиране, в приложение на стандарт, различен от стандарт EN 13432, например стандарт ASTM D 6954, резултатът от това изпитване, извършено в лаборатория, не би могъл непременно да бъде възпроизведен в реална ситуация. Както е посочено в точка 184 по-горе, макар че в доклада от изпитването, проведено на 25 юли 2017 г. от лабораторията Eurofins, да се посочва, че пробата от пластмаса, съдържаща „мастербач d2w“, отговаря на стандарта ASTM D 6954, тъй като е достигнала степен на биоразграждане от 88,86 %, това не доказва, че същият процент ще бъде получен в реална ситуация.

- 197 Освен това следва да се констатира, че както посочва Парламентът в отговор на процесуално-организационното действие, посочено в точка 195 по-горе, на равнището на Съюза не съществува единен стандарт, който да позволява да се оцени биоразграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, а само национални стандарти, чиито критерии и прагове се различават. Например според изследването „Eunomia“, докато американският стандарт ASTM D 6954 установява праг от 60 % разграждане, британският стандарт BS 8472 определя праг от 50 % трансформация на въглеродната маса.
- 198 Накрая, от изследването „Eunomia“ е видно, че от всички среди промишленото компостиране е най-агресивно, тоест е най-благоприятно за биоразграждането. Поради това е малко вероятно проба от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, която не се разгражда биологично по подходящ начин при условията на промишлено компостиране и която не отговаря на стандарт EN 13432, да се разгражда биологично по подходящ начин в други среди, например в почвата или в морската среда. При това положение не може да се приеме, че стандарт EN 13432 е напълно ирелевантен, що се отнася до преценката на биоразграждането на този вид пластмаса при условия, различни от тези на промишленото компостиране.
- 199 При това положение следва да се приеме, че като са счели въз основа на изследвания, извършени в съответствие със стандарт EN 13432, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин, съответните три институции не са превишили пределите на широкото право на преценка, с което разполагат в областта на околната среда съгласно цитираната в точка 115 по-горе съдебна практика.
- 200 Следователно доводите на ищците, обобщени в точка 152 по-горе, не могат да бъдат приети.
- 201 При това положение от точки 124—200 по-горе следва, че съответните три институции са разполагали с възможно най-изчерпателна научна оценка на риска, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин, и не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че такъв риск съществува.

2) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на компостиране

- 202 Що се отнася до твърдението, съдържащо се в съображение 15 от Директива 2019/904, че оксо-разградимата пластмаса не подлежи на компостиране, следва да се уточни, че в доклада от 16 януари 2018 г. се посочва, че компостиране е подобро биоразграждане в

контролирани условия, характеризиращо се предимно с принудителна аерация и получаване на топлина по естествен път в резултат от биологичната активност в рамките на материала.

- 203 В писмените си защиты Комисията и Парламентът твърдят, че са се основали на изследването „Eunomia“, на доклада от 16 януари 2018 г., на декларацията „Охо“ и на изследването „De Wilde“, за да заключат, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на компостиране.
- 204 Както бе посочено в точки 132, 135 и 142 по-горе, тези документи са били на разположение на съответните три институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904.
- 205 Всъщност от изследването „Eunomia“ е видно, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на каквато и да било форма на компостиране и че не отговаря на стандарт EN 13432, който, както е посочено в точка 190 по-горе, изисква биоразграждане от 90 % в срок от 6 месеца. В това отношение в изследването „Eunomia“ се посочва, че най-високият процент на биоразграждане, получен в рамките на научно изследване, е много по-нисък от 90 % и че той е получен в рамките на много по-дълъг срок от тези, които са действащи в компостичната промишленост, което води до риск от разпространение на пластмасови частици. Както е посочено в точка 194 по-горе, в споменатото изследване се отбелязва също, че повечето производители на този вид пластмаса не твърдят, че тя може да се компостира.
- 206 Докладът от 16 януари 2018 г. потвърждава, че според наличните данни изглежда, че разградимата при окисляване пластмаса е неподходяща за каквато и да била форма на компостиране или анаеробно разграждане и не отговаря на действащите понастоящем в Европейския съюз стандарти за опаковки, които може да бъдат оползотворявани чрез компостиране. В този доклад се посочва също, че е възможно генерираните от процеса пластмасови частици да повлияят неблагоприятно върху качеството на компоста.
- 207 В декларацията „Охо“ също се посочва, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не отговаря на нито един от стандартите, приложими към пластмасовите опаковки или оползотворяването на пластмасата, тъй като биоразграждането ѝ продължава твърде дълго време и пластмасовите частици могат да останат в компоста и следователно да окажат въздействие върху качеството на компоста, или дори да се разпространят в околната среда.
- 208 По същия начин изследването „De Wilde“ стига до заключението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не отговаря на различните стандарти за промишлено или домашно компостиране.
- 209 От точки 202—208 по-горе следва, че при изготвянето и приемането на Директива 2019/904 съответните три институции са разполагали с изчерпателна научна оценка на риска, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на компостиране и са могли, без да допуснат явна грешка в преценката, да приемат съществуването на такъв риск за установено.
- 210 Този извод не може да бъде поставен под въпрос от довода на ищците, че съответните три институции не са взели предвид доказателства, които според тях установяват, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, подлежи на компостиране и не

представлява риск, а именно, първо, точки 23 и 24 от показанията на главния изпълнителен директор на ищците, второ, точки 56 и 58 от показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental, трето, изпитването на лабораторията Eurofins от 25 юли 2017 г., и четвърто, предложението на Европейския комитет на регионите за изменение на член 3 от Директива 2019/904.

- 211 Следва да се отбележи, че в точки 23 и 24 от показанията си главният изпълнителен директор на ищците само твърди, от една страна, че съответните три институции не са обяснили защо е желателно компостирането на оксо-разградимата пластмаса, и от друга страна, че посочените институции не са изтъкнали причините, поради които фактът, че този вид пластмаса не подлежи на компостиране, представлява риск за околната среда или за човешкото здраве, който може да обоснове забраната му.
- 212 Също така в точки 56 и 58 от показанията си старши научният сътрудник на Symphony Environmental твърди, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не е проектирана, за да отговаря на стандарт EN 13432, че поради много причини не е необходимо този вид пластмаса да подлежи на компостиране и че фактът, че не подлежи на компостиране, не обосновава забраната ѝ.
- 213 Съответните три институции обаче не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид точки 23 и 24 от показанията на главния изпълнителен директор на ищците и точки 56 и 58 от показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental поради причините, посочени съответно в точки 155, 156 и 179 по-горе.
- 214 Освен това, за да докажат, че пластмасата, съдържаща техния „мастербач d2w“, подлежи на компостиране, ищците не могат да твърдят, че тя е била успешно подложена на изпитвания, извършени в съответствие със стандарт ISO 14855, а именно по-специално изпитването, извършено от лабораторията Eurofins на 25 юли 2017 г. Всъщност от точка 184 по-горе следва, че обстоятелството, че в лаборатория е била постигната определена степен на биоразграждане, не доказва, че същият процент ще бъде получен за същия срок в реална ситуация.
- 215 Освен това съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че в хода на подготвителните работи по Директива 2019/904 не са взели предвид предложението на Европейския комитет на регионите за изменение на член 3 от същата директива така, че някои синтетични полимери, а именно тези, които се считат за биоразградими съгласно стандарт ASTM D 6002, да не се считат за „пластмаса“. Става дума за синтетични полимери, които „могат да претърпят биологично разграждане в обект за компостиране [...] в степен, сравнима с тази на материалите, считани за компостируеми“. Всъщност от посоченото предложение за изменение не следва, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, е сред синтетичните полимери, които могат да претърпят такова разграждане.
- 216 На последно място, Общият съд констатира, че ищците си противоречат относно компостируемия характер на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка. Всъщност те твърдят в исковата молба, че „в действителност оксо-биоразградимата пластмаса е компостируема“. При все това те все пак признават в своите писмени реплики след сравнение между този вид пластмаса и конвенционалната пластмаса, че последната „също

не е“ компостируема, а в отговора си на процесуално-организационните действия — че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, „не е предназначена да бъде третирана в контролирани съоръжения за третиране на отпадъци“.

- 217 Що се отнася до довода на ищците, че некомпостируемият характер на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не представлява риск за околната среда или здравето на човека, следва да се подчертае, че некомпостируемият характер на този вид пластмаса заедно с обстоятелството, че не се разгражда биологично по подходящ начин, не подлежи на рециклиране и няма доказана полза за околната среда, води до това, че оставена в околната среда тя ще се разпадне на пластмасови микрочастици, които ще останат в околната среда, преди евентуално да претърпят биоразграждане. Следва да се приеме, че в съответствие с цитираната в точка 115 по-горе съдебна практика въпросът дали некомпостируемият характер на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, представлява риск за околната среда или за здравето на човека, с оглед по-специално на факта, че тя не се разгражда биологично по подходящ начин, попада в обхвата на правото на преценка на съответните три институции.
- 218 От точки 202—217 по-горе следва, че съответните три институции са разполагали с възможно най-изчерпателна научна оценка на риска, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на компостиране и не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че такъв риск съществува.

3) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса

- 219 Що се отнася до твърдението в съображение 15 от Директива 2019/904, че оксо-разградимата пластмаса въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса, следва да се отбележи, че в писмените си защиты и в писмените си дублики съответните три институции твърдят, че в подкрепа на това твърдение са се основали на изследването „Eunomia“, на доклада от 16 януари 2018 г., на декларацията „Охо“ и на изследването на Университета в Лоубъро.
- 220 Както бе посочено в точки 132, 135 и 150 по-горе, тези документи са били на разположение на посочените институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904.
- 221 Според изследването „Eunomia“ събраните доказателства сочат, че наличните понастоящем технологии не позволяват да се идентифицира пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, за да се отдели тя от другите пластмаси. Следователно тя ще се рециклира с конвенционалната пластмаса. Това обаче би се отразило на качеството на рециклираната пластмаса. Макар че използването на стабилизиращи съединения в някои случаи би позволило да се избегне подобно влошаване на качеството на рециклираната пластмаса, все пак би било трудно да се определи необходимото количество стабилизатори, тъй като то зависи от концентрацията и вида на използваната прооксидантна добавка.
- 222 Освен това в изследването „Eunomia“ се посочва, че разграждането преди рециклирането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, изглежда, оказва въздействие върху физическите качества и продължителността на експлоатационния живот на рециклираната пластмаса. В това изследване се прави извод, че рециклираната пластмаса не е подходяща за всички видове крайна употреба и че тя не трябва да се използва по-специално за продукти с дълъг експлоатационен живот. Би било възможно обаче да се произвежда рециклирана

пластмаса, която може да се използва за продукти с по-кратък експлоатационен живот. В изследването „Eunomia“ се заключава, че ако рециклираната пластмаса включва пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, това оказва отрицателно въздействие върху възможността за пускане на пазара на рециклираната пластмаса, нейното качество и цената ѝ.

- 223 В доклада от 16 януари 2018 г., в който се възпроизвеждат заключенията от изследването „Eunomia“, се посочва, че наличните в момента технологии не позволяват на преработвателите да идентифицират и отделят пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, и че следователно тя по необходимост ще бъде рециклирана с конвенционалната пластмаса, което може да доведе до влошаване на качеството на рециклираните материали. Би било трудно да се дозират стабилизиращите съединения, които биха могли да предотвратят такова влошаване. Освен това според посочения доклад е невъзможно да се контролира степента на стареене на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, преди тя да бъде рециклирана. В доклада от 16 януари 2018 г. се подчертава отрицателното въздействие на тези елементи върху цената на рециклираната пластмаса и се прави извод, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на рециклиране.
- 224 В декларацията „Охо“ също се посочва, че наличните в момента технологии не позволяват да се отдели пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, от конвенционалната пластмаса, и че е трудно да се оценят както степента на стареене, която тя е достигнала, така и количеството стабилизиращи съединения, необходимо за предотвратяване на разграждането на рециклираната пластмаса. В посочената декларация от това се прави изводът, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на рециклиране в голям мащаб.
- 225 Освен това изследването на Университета в Лоубъро показва, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на рециклиране поради наличието в рециклираната материя на прооксидантни добавки, които ще ускорят нейното разграждане. Добавянето на стабилизиращи съединения било деликатно поради несигурността относно необходимото количество стабилизатори и вече достигнатата степен на окисляване.
- 226 От точки 219—225 по-горе следва, че при изготвянето и приемането на Директива 2019/904 съответните три институции са разполагали с изчерпателна научна оценка на риска от отрицателно въздействие на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, върху рециклирането на конвенционалната пластмаса, и са могли, без да допуснат явна грешка в преценката, да приемат съществуването на такъв риск за установено.
- 227 Този извод не може да бъде поставен под въпрос с довода на ищците, че посочените институции не са взели предвид следните документи: първо, докладът на австрийската лаборатория ТСКТ, озаглавен „Effect of mechanical recycling on the properties of films containing oho-biodegradable additive“ („Влияние на механичното рециклиране върху свойствата на филми, съдържащи окси-биоразградима добавка“), от 17 март 2016 г. (наричан по-нататък „докладът на лабораторията ТСКТ от март 2016 г.“), второ, друг доклад на същата лаборатория, озаглавен „Weathering study on LDPE (with and without d2w/oxobiodegradable additive)“ („Изследване на атмосферните влияния на LDPE (със и без d2w/окси-биоразградима добавка)“), от 27 юли 2016 г. (наричан по-нататък „докладът на лабораторията ТСКТ от юли 2016 г.“), трето, доклад на южноафриканската лаборатория Roediger, озаглавен „Recycling report on d2w oho-biodegradable plastics“ („Доклад за рециклирането на d2w окси-биоразградими пластмаси“), от 21 май 2012 г. (наричан

по-нататък „докладът на лабораторията Roediger“), четвърто, изследване на Samper, M. D., и др., озаглавено „Interference of Biodegradable Plastics in the Polypropylene Recycling Process“ („Интерференция на биоразградими пластмаси в процеса на рециклиране на полипропилен“), от 2018 г. (наричано по-нататък „изследването на г-н Samper“), и пето, точки 48—52 от показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental.

- 228 Вярно е, че от доклада на лабораторията ТСКТ от март 2016 г. е видно, че рециклираният материал, получен от пластмаса, съдържаща „мастербач d2w“, може да се използва за продукти с кратък експлоатационен живот, като например торбички за смет или торбички за пазаруване. Освен това, от доклада на същата лаборатория от юли 2016 г. — който има за цел да се провери дали пластмасовите торбички за пазаруване, съдържащи прооксидантна добавка, могат да бъдат рециклирани, за да се превърнат в плътни пластмасови продукти за дългосрочна употреба — е видно, че макар наличието в рециклирания материал на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, да може да има отрицателно въздействие, като например увеличаване на повърхностното напукване, такова отрицателно въздействие няма да е налице, когато се добави стабилизиращо съединение. В доклада на лабораторията Roediger се посочва също, че наличието на пластмаса, съдържаща „мастербач d2w“, не оказва съществено отрицателно въздействие върху рециклирания материал.
- 229 В изследването „Eunomia“ обаче се споменават както докладът на лаборатория ТСКТ от март 2016 г., така и докладът на лаборатория Roediger. Както бе посочено в точка 132 по-горе обаче, това изследване е било на разположение на съответните три институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904. Следователно посочените институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид тези два доклада.
- 230 Освен това от изследването „Eunomia“ е видно, че както докладът на лабораторията ТСКТ от март 2016 г., така и докладът на лабораторията Roediger, са били поръчани от промишлеността за пластмаси, съдържащи прооксидантна добавка. Освен това от доклада на лабораторията ТСКТ от юли 2016 г. е видно, че той е изготвен по искане на ищците. Следователно в съответствие със съдебната практика, цитирана в точки 147 и 149 по-горе, на тези три доклада, и по-специално на този на лабораторията ТСКТ от юли 2016 г., може да се придаде само ниска доказателствена стойност.
- 231 Накрая, в изследването „Eunomia“ се отбелязва непоследователност на резултатите, записани в доклада на лабораторията Roediger, без в посочения доклад да се обяснява тази непоследователност. В това изследване се отбелязва също, че е трудно да се повярва на заключенията на доклада на лабораторията ТСКТ от март 2016 г. поради липсата на яснота, по-специално относно развитието на различните проби, всяка от които съдържа различен процент пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка.
- 232 Що се отнася до изследването на г-н Samper, следва да се отбележи, подобно на Комисията, че то не се отнася до рециклирането на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, а до рециклирането на биоразградими полимери. От факта, че пускането на пазара на вида пластмаса, който е предмет на изследването на г-н Samper, не е било забранено, въпреки че не подлежи добре на рециклиране, не може да се направи извод, че пускането на пазара на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, също не следва да бъде забранено. Всъщност съгласно цитираната в точка 115 по-горе съдебна практика определянето дали е налице риск, породен от всеки вид пластмаса, попада в обхвата на свободата на преценката на съответните три институции.

233 Накрая, що се отнася до показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental, вярно е, че в точки 48—52 от тези показания, към които препращат писмените реплики, се посочва по-специално, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, може да се рециклира по същия начин като конвенционалната пластмаса и че не е необходимо първата да се отдели от втората, за да се рециклира. Въпреки това поради причините, посочени в точка 179 по-горе, съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид точки 48—52 от показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental.

234 От точки 219—233 по-горе следва, че съответните три институции са разполагали с възможно най-изчерпателна научна оценка на риска, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, може да окаже отрицателно въздействие на рециклирането на конвенционалната пластмаса и не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че такъв риск съществува.

4) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, няма доказана полза за околната среда

235 Що се отнася до твърдението в съображение 15 от Директива 2019/904, че оксо-разградимата пластмаса няма доказана полза за околната среда, Парламентът и Комисията твърдят, че са се позовали съответно на Съобщение на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите от 16 януари 2018 г., което е озаглавено „Европейска стратегия за пластмасите в кръговата икономика“ (COM(2018) 28 final), и на изследването „De Wilde“.

236 Изследването „De Wilde“ обаче, чиято цел е да се преценят по-специално предимствата и недостатъците на оксо-разградимите пластмаси в сравнение с предимствата и недостатъците на т.нар. биоразградими пластмаси, стига само до заключението, че първите не са биоразградими, без да изтъква каквито и да било доказани ползи. Преди всичко в съобщението на Комисията, посочено в предходната точка, се отбелязва на страница 17, че „за някои алтернативни материали, за които се претендира, че са биоразградими, като „разградимите при окисляване пластмаси“, беше установено, че не предлагат доказано преимущество по отношение на околната среда [спрямо] конвенционалните пластмаси, а бързото им раздробяване на пластмасови микрочастици предизвиква опасения“. Впрочем от посочените в точки 124—234 по-горе научни оценки на биоразграждането, компостирането и рециклирането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не следва, че този вид пластмаса има доказано преимущество в един от тези аспекти.

237 От една страна обаче, ищите твърдят, че посочените институции е трябвало да вземат предвид становището на Комисията по рибно стопанство на Парламента по предложението за директива, в което се препоръчва ясно да се дефинира биологично разградимата пластмаса.

238 От друга страна, ищите считат за особено показателен факта, че в становищата си по предложението за директива, съответно от 3 и 11 октомври 2018 г., Комисията по земеделие и развитие на селските райони и Комисията по околна среда, обществено здраве и безопасност на храните на Парламента са предложили да се забрани пускането на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, без обаче да представят никакви основания в това отношение.

239 Съгласно член 59, параграф 1 от Правилника за дейността на Парламента (ОВ L 302, 2019 г., стр. 1) обаче позицията на Парламента по смисъла на член 294, параграф 3 ДФЕС се приема чрез гласуване на пленарна сесия, а не със становището на някоя от неговите комисии. Следователно е без значение, че комисия като Комисията по рибно стопанство има становище, различно от приетото на пленарна сесия. На още по-голямо основание е без значение, че комисия като Комисията по земеделие и развитие на селските райони и Комисията по околна среда, обществено здраве и безопасност на храните, не обосновава своето становище. Следователно Парламентът, а още по-малко Съветът и Комисията, не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид тези становища.

240 От точки 235—239 по-горе следва, че съответните три институции са разполагали с възможно най-изчерпателна научна оценка на евентуалните ползи за околната среда от пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, и че не са допуснали явна грешка в преценката, като са заключили, че липсват доказани ползи.

241 Съответно посочените институции са разполагали с възможно най-изчерпателната научна оценка на рисковете, посочени в съображение 15 от Директива 2019/904, а именно че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин, не подлежи на компостиране, въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса и няма доказана полза за околната среда. Следователно посочените институции не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели за установено наличието на тези рискове.

5) По приложения към писмените реплики списък, който възпроизвежда всички документи, за които се твърди, че съответните три институции не са взели предвид

242 Накрая, следва да се уточни, че ищците са представили като приложение към писмените реплики списък, който възпроизвежда всички документи, които според ищците съответните три институции не са взели предвид (наричан по-нататък „приложеният към писмените реплики списък“).

243 Повечето документи от посочения списък вече са разгледани по-горе.

244 Някои от тези, които не са били предмет на такова разглеждане, са последващи на приемането на Директива 2019/904, а именно: първо, британският стандарт PAS 9017 :2020, който датира от октомври 2020 г., второ, изследването на Babetto, A.S., Antunes, M.C., Bettini, S.H.P. и Bonse, B.C., озаглавено „A Recycling-Focused Assessment of the Oxidative Thermomechanical Degradation of HDPE Melt Containing Pro-oxidant“ („Оценка, съсредоточена върху рециклирането на термомеханичното окислително разграждане на разтопен полиетилен с висока плътност, съдържащ про-оксидант“), публикувано в интернет на 21 декември 2019 г., трето, изследването на Saikrishnan, S., Jubinville, D., Tzoganakis, C. и Mekonnen, T. H., озаглавено „Thermo-mechanical degradation of polypropylene (PP) and low-density polyethylene (LDPE) blends exposed to simulated recycling“ („Термомеханично разграждане на смеси от полипропилен (PP) и полиетилен с ниска плътност (LDPE), изложени на симулирано рециклиране“), публикувано през декември 2020 г., и четвърто, изследването на Åkesson, D., Kuzhanthaivelu, G. и Bohlén, M., озаглавено „Effect of the Small Amount of Thermoplastic Starch Blend on the Mechanical Recycling of Conventional Plastics“ („Последици от малко количество термопластична нишестена смес върху механичното рециклиране на конвенционални пластмаси“), публикувано на

24 октомври 2020 г. Следователно в съответствие с цитираната в точка 154 по-горе съдебна практика съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид тези четири документа.

- 245 Един от документите, фигуриращи в приложения към писмените реплики списък, е споменат в изследването „Eunomia“, което е било достъпно за съответните три институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904. Следователно те са го взели предвид. Става дума за изследването на Jakubowicz, I. и Enebro, J., озаглавено „Effects of Reprocessing of Oxobiodegradable and Non-degradable Polyethylene on the Durability of Recycled Materials“ („Последици от рециклирането на оксо-биораградим полиетилен и неразградим полиетилен върху трайността на рециклираните материали“), март 2012 г.
- 246 Друг от документите, фигуриращи в приложения към писмените реплики списък, а именно приложение А.27 към исковата молба, което включва изпратени от учени до ЕСНА писма относно оксо-биоразградимата пластмаса, е предмет само на общо препращане в исковата молба. Всъщност тя само посочва, че споменатите писма са били изпратени в отговор на започнатата от ЕСНА обществена консултация относно този вид пластмаса и че техните автори се противопоставят на забраната ѝ. Съгласно цитираната в точка 163 по-горе съдебна практика обаче Общият съд не следва нито да установява сред писмата, съдържащи се в приложение А.27, което се състои от 100 страници и повече от 30 писма, кои са релевантни, надеждни и документирани, нито да определи кои доводи на ищците те подкрепят. Писмените реплики също се задоволяват с общо препращане към това приложение. Все пак има едно изключение, което се отнася до писмо от д-р R. Rose от 3 май 2018 г. То е предмет на специално позоваване в исковата молба и в писмените реплики. То обаче е посочено в подкрепа на четвъртото основание за незаконосъобразност и следователно ще бъде разгледано в рамките на това основание.
- 247 Накрая, към един от документите, фигуриращи в приложения към писмените реплики списък, изобщо не се препраща в исковата молба или в писмените реплики. Става въпрос за изследването на Jin, H., Gonzalez-Gutierrez, J., Oblak, P., Zupančič, B. и Emri, I., озаглавено „The effect of extensive mechanical recycling on the properties of low-density polyethylene“ („Последици от екстензивното механично рециклиране върху свойствата на полиетилена с ниска плътност“), от ноември 2012 г. Това изследване се споменава само в показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental, които самите те са приложени към писмените реплики. Цитираната в точка 163 по-горе съдебна практика обаче се отнася и до писмената реплика (решение от 11 юли 2018 г., Europa Terra Nostra/Парламент, T-13/17, непубликувано, EU:T:2018:428, т. 86). Следователно Общият съд не може да вземе предвид това изследване.
- 248 Следователно съответните три институции не могат да бъдат упрекнати, че не са взели предвид документите, фигуриращи в приложения към писмените реплики списък.
- 249 Ето защо следва да се заключи, както бе посочено в точка 241 по-горе, че ищците неправилно твърдят, че съответните три институции са допуснали явна грешка в преценката, от една страна, като са приели забраната за пускане на пазара на продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, при положение че не са разполагали с възможно най-изчерпателна научна оценка на рисковете, породени от този вид пластмаса, и от друга страна, като са приели за установено наличието на посочените рискове.

- 250 Тъй като съгласно цитираната в точка 115 по-горе съдебна практика правомощието, което законодателят на Съюза черпи от член 191 ДФЕС, подлежи на контрол за явна грешка в преценката, следва да се заключи, че съответните три институции не са нарушили тази разпорежба.
- 251 При липсата на нарушение на член 191 ДФЕС не следва да се разглежда дали то е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.
- 252 Следователно първата част от третото основание за незаконосъобразност трябва да се отхвърли, доколкото е изведена от достатъчно съществено нарушение на член 191 ДФЕС и от явни грешки в преценката.

б) По достатъчно същественото нарушение на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС

- 253 С втората и третата част, както и отчасти с първата част от третото си основание за незаконосъобразност ищците поддържат, че предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, противоречи на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС.
- 254 Най-напред следва да се припомни, че принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите на Съюза да бъдат годни да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят границите на необходимото за осъществяването на тези цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (решение от 13 март 2019 г., Полша/Парламент и Съвет, C-128/17, EU:C:2019:194, т. 94).
- 255 Що се отнася до съдебния контрол за спазването на този принцип, когато става дума за сложни технически области, които търпят непрестанно развитие, законодателят на Съюза разполага с широко право на преценка, по-специално на много сложните фактически обстоятелства от научен и технически характер, с цел определяне на естеството и обхвата на приеманите от него мерки, докато контролът на съда на Съюза трябва да се сведе до проверка дали упражняването на това право не е опорочено поради явна грешка или злоупотреба с власт, както и дали законодателят на Съюза явно не е превишил пределите на правото си на преценка. В такъв контекст съдът на Съюза всъщност не може да замени със своя преценка на фактите от научен и технически характер преценката на законодателя на Съюза, на когото Договорът възлага тази задача (решение от 13 март 2019 г., Полша/Парламент и Съвет, C-128/17, EU:C:2019:194, т. 95).
- 256 С оглед на тези съображения следва да се провери дали с втората част от третото основание за незаконосъобразност ищците основателно твърдят, че доколкото се прилага по отношение на оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана не е годна да постигне целта на посочената директива, след това дали, както те поддържат с третата част от същото основание, посочената забрана надхвърля границите на необходимото за осъществяването на тази цел.

257 Що се отнася до първата част от третото основание, следва да се припомни, че тя отчасти е свързана с това, че въпросната забрана е непропорционална само поради липсата на научна оценка на рисковете за околната среда и здравето на човека, породени от оксо-разградимата пластмаса. Следва обаче да се констатира, че така ищците твърдят по същество, че тъй като наличието на такива рискове не е установено, посочената забрана не може да бъде годна да предостави защита срещу тях. Следователно първата част, доколкото е изведена от този довод, се припокрива с втората част и ще бъде разгледана заедно с нея.

1) По втората част, изведена от това, че доколкото се отнася до оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана не е годна да осъществи целта на посочената директива, и по първата част, доколкото тя е изведена от същия довод

258 От точки 124—249 по-горе следва, че съответните три институции не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, представлява риск за околната среда и за човешкото здраве, тъй като не се разгражда биологично по подходящ начин, не подлежи на компостиране, въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса и няма доказана полза за околната среда.

259 Следователно в съответствие с цитираната в точка 255 по-горе съдебна практика мярка, забраняваща пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, трябва да се счита за годна да осъществи целта за опазване на околната среда и здравето на човека, посочена в съображение 3б и в член 1 от Директива 2019/904.

2) По третата част, изведена от това, че доколкото се прилага по отношение на оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана надхвърля границите на необходимото за осъществяване на преследваната с посочената директива цел

260 С третата част от третото основание за незаконосъобразност ищците поддържат, че доколкото се прилага по отношение на оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 мярка надхвърля границите на необходимото за осъществяването на преследваната с тази директива цел за опазване на околната среда и на човешкото здраве.

261 На първо място, ищците твърдят, че съществуват други, по-малко ограничителни мерки от обикновената забрана за пускане на пазара, а именно: първо, да се изключи оксо-биоразградимата пластмаса от определението за „оксо-разградима пластмаса“ в член 3, параграф 3 от посочената директива и следователно от приложното поле на член 5 от същата директива, второ, да се подложи оксо-биоразградимата пластмаса на извършването на изпитвания в съответствие с американския стандарт ASTM D 6954 или други подобни стандарти, трето, да се изисква оксо-биоразградимата пластмаса да съдържа маркер, който позволява автоматично сортиране преди рециклирането, четвърто, да включи този вид пластмаса в приложното поле на членове 4, 7, 8 и/или 10 от Директива 2019/904, или пето, да изисква етикетирание, което да предотврати всякаква вероятност от объркване на потребителите.

- 262 Нито една от петте предложени от ищците мерки обаче не позволява да се постигне преследваната с Директива 2019/904 цел.
- 263 Първо, що се отнася до предложението на ищците да се изключи оксо-биоразградимата пластмаса от определението за „оксо-разградима пластмаса“ в член 3, параграф 3 от Директива 2019/904, при разглеждането на първата част от настоящото основание вече бе установено, че съответните три институции не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин в разумен срок и че поради това не следва да се прави разграничение между оксо-разградима пластмаса и оксо-биоразградима пластмаса. Следователно изключването на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, от определението за „оксо-разградима пластмаса“ в член 3, точка 3 от Директива 2019/904 би довело до ограничаване на приложното поле на предвидената в член 5 от тази директива забрана на пластмасовите продукти за еднократна употреба, изброени в част Б от приложението към нея, което би било в противоречие със самия текст на този член.
- 264 Второ, що се отнася до предложението на ищците да се подложи пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, на извършването на изпитвания в съответствие с американския стандарт ASTM D 6954 или други подобни стандарти, в точка 197 по-горе вече бе установено, че доколкото на равнището на Съюза не съществува единен стандарт, който да позволява да се оцени биоразграждането на посочената пластмаса, а само национални стандарти, съответните три институции не са превишили пределите на правото си на преценка, като не са се основали на стандарта ASTM D 6954 или на други сходни стандарти.
- 265 На трето място, що се отнася до предложението на ищците да се изисква пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, да съдържа маркер, който да я прави разпознаваема от автоматична машина за сортиране, за да бъде отделена от конвенционалната пластмаса и да не се рециклира заедно с нея, от изследването „Eunomia“ следва, че наличната в момента технология не позволява автоматично сортиране на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, а от доклада от 16 януари 2018 г. следва, че „[н]аличните в момента технологии [...] не могат да гарантират, че преработвателите са в състояние да идентифицират и сортират разделно разградимата при окисляване пластмаса“.
- 266 В това отношение Комисията подчертава, че традиционно използваните техники за автоматично отделяне, като например спектроскопията в близката инфрачервена област, не са в състояние да идентифицират пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, и че следователно за тази цел трябвало да се разработят нови машини за автоматично сортиране, но че не става въпрос за икономически жизнеспособна възможност за рециклиращата промишленост. Ищците обаче само твърдят, че разработването на нови машини за автоматично сортиране е икономически жизнеспособно, без да представят никакви доказателства в подкрепа на такова твърдение, нито да докажат, че действително е възможно да се въведе предлаганият от тях маркер.
- 267 Четвърто, ищците предлагат да се включи пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, в приложното поле на членове 4, 7, 8 и/или 10 от Директива 2019/904, които позволяват на държавите членки да приемат следните мерки: мерки за намаляване на потреблението (член 4), мерки, предвиждащи поставянето на маркировка, с която се информират потребителите, от една страна, за подходящите варианти за управление на отпадъците от разглеждания продукт или начините за обезвреждане на отпадъците, които трябва да се избягват за този продукт, и от друга страна, наличието на пластмаси в продукта и

произтичащото от това отрицателно въздействие от неправилния начин за обезвреждане на отпадъците от продукта (член 7), мерки, предвиждащи въвеждането на схеми за разширена отговорност на производителя за пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка (член 8), мерки за повишаване на осведомеността с цел информиране на потребителите и насърчаване на отговорното им поведение (член 10).

- 268 Все пак с оглед на широкото право на преценка, припомнено в точка 255 по-горе, с което разполага законодателят на Съюза, за да определи естеството и обхвата на приеманите от него мерки, не може да се приеме, че съответните три институции са превишили пределите на такова право, като са приели — с оглед на рисковете, породени от продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, по-специално на риска, че те не се разграждат биологично по подходящ начин — че следва да се забрани пускането им на пазара, вместо да се приложи спрямо тях някоя от мерките, посочени в членове 4, 7, 8 и/или 10 от Директива 2019/904, които впрочем биха могли да варират в различните държави членки.
- 269 Пето, що се отнася до предложението на ищците да се наложи етикетиране на продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, което да предотврати всякаква вероятност от объркване на потребителите, то подкрепя предложението им спрямо посочените продукти да бъдат приложени мерките, предвидени в член 7 или 10 от Директива 2019/904. Следователно поради причините, посочени в точка 268 по-горе, то трябва да се отхвърли.
- 270 На второ място, ищците поддържат, че вместо чисто и просто да забранят пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, съответните три институции е трябвало да предвидят преходен период, както е направила ЕСНА в предложението си за ограничаване на умишлено добавените пластмасови микрочастици.
- 271 Тези доводи не могат да се приемат.
- 272 Вярно е, че в представеното от ищците съобщение на ЕСНА, озаглавено „Предложение за ограничаване на умишлено добавените пластмасови микрочастици — въпроси и отговори“ от септември 2020 г., се посочва, че ЕСНА е предложила ограничение на основание на Регламента REACH, в което тя препоръчва да се забрани пускането на пазара на пластмасови микрочастици, използвани в козметичните продукти, но предвижда преходен период от четири до осем години.
- 273 Следва обаче да се подчертае, че съгласно член 17, параграф 1 от Директива 2019/904, приета на 5 юни 2019 г., срокът за транспониране на член 5 от същата директива изтича на 3 юли 2021 г. и че на практика този срок може да се счита за равностоеен на преходен период от две години, който съпътства забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка. Освен това препоръчаните от ЕСНА преходни периоди относно умишлено добавените към козметични продукти пластмасови микрочастици не се прилагат във всички случаи. Така те не се прилагат за козметични продукти, съдържащи микрогранули, тъй като последните могат лесно да бъдат заменени с естествени вещества като бадеми на прах, кокосови орехи или маслинови семена. Накрая, както поддържа Комисията, с оглед на несложната употреба на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, следва да се приеме, че съответните три институции не са

превишили пределите на своята свобода на преценка, като са приели, че продуктите, изработени от този вид пластмаса, трябва да бъдат забранени, без да бъде предвиден преходен период.

- 274 Следователно ищците не могат да се основават на препоръчаните от ЕСНА преходни периоди относно умишлено добавените пластмасови микрочастици, за да твърдят, че една обикновена забрана на продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, която не е съпроводена с преходен период, не е пропорционална.
- 275 На трето място, ищците твърдят, че неблагоприятните последици от забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, са непропорционални по отношение на преследваните цели, тъй като съответните три институции не са преценили социалното и икономическото въздействие на посочената забрана.
- 276 Опазването на здравето на човека обаче има по-голямо значение от икономическите съображения, а опазването на околната среда представлява една от основните цели на Съюза. Значимостта на тези цели може да обоснове дори значителни отрицателни икономически последици за някои оператори (решение от 12 декември 2014 г., Xeda International/Комисия, T-269/11, непубликувано, EU:T:2014:1069, т. 138).
- 277 Освен това ищците само твърдят, че съответните три институции не са преценили социалното и икономическото въздействие на предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана. Те не обясняват в какво се състоят твърдените социални и икономически неблагоприятни последици от посочената забрана, а само се позовават, без да подкрепят с доказателства този довод, на пречките пред разработването на по-ефикасна технология за биоразграждане при окисляване.
- 278 Ето защо следва да се заключи, че забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, не надхвърля границите на необходимото за постигане на преследваната с Директива 2019/904 цел за опазване на околната среда и на здравето на човека.
- 279 Ето защо от точки 259 и 278 по-горе следва, че посочената забрана не нарушава общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС.
- 280 При липсата на нарушение на този принцип не следва да се разглежда дали то е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.
- 281 Ето защо следва да се отхвърлят втората и третата част от третото основание за незаконосъобразност, както и първата част, доколкото тя е изведена от достатъчно съществено нарушение на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС.
- 282 Поради това третото основание следва да се отхвърли изцяло.

4. По четвъртото основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на общия принцип на равно третиране

- 283 С четвъртото си основание за незаконосъобразност ищците твърдят, че съответните три институции са нарушили общия принцип на равно третиране, от една страна, като са забранили пускането на пазара на продукти, изработени от оксо-биоразградима пластмаса, но не и на продукти, изработени от конвенционална пластмаса, с изключение на девет продукта за еднократна употреба, и от друга страна, като са забранили пускането на пазара на продукти, изработени от оксо-биоразградима пластмаса, но не и на продукти, изработени от пластмаси, продавани като „компостируеми“.
- 284 Що се отнася по-специално до разликата в третирането между продуктите, изработени от оксо-биоразградима пластмаса и продуктите, изработени от конвенционална пластмаса, с изключение на девет продукта за еднократна употреба, ищците изтъкват, че не е доказано, че оксо-биоразградимата пластмасата би нанесла повече вреди на околната среда, отколкото оксо-разградимата пластмаса или конвенционалната пластмаса. Оксо-биоразградимата пластмаса не се разпада на пластмасови микрочастици и се разгражда биологично по-бързо от конвенционална пластмаса. Вероятността тя да бъде обект на нерегламентирано изхвърляне на отпадъци не е по-голяма от тази на конвенционалната пластмаса. Тя се поддава на рециклиране по същия начин както конвенционалната пластмаса. Отново, що се отнася по-специално до разликата в третирането между продуктите, изработени от оксо-биоразградима пластмаса и продуктите, изработени от конвенционална пластмаса, с изключение на девет продукта за еднократна употреба, ищците твърдят също така, че няма основание да се забранят само девет продукта за еднократна употреба, изработени от конвенционална пластмаса, докато всички продукти, изработени от оксо-биоразградима пластмаса, са забранени.
- 285 При условията на евентуалност ищците поддържат, че предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана води до нарушаване на конкуренцията между различните видове биоразградими пластмаси.
- 286 Парламентът, Съветът и Комисията оспорват доводите на ищците.
- 287 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика нарушение на принципа на равно третиране е налице само когато се третират по различен начин сходни положения или когато се третират еднакво различни положения, освен ако това не е обективно обосновано (вж. решение от 5 декември 2013 г., Solvay/Комисия, C-455/11 P, непубликувано, EU:C:2013:796, т. 77 и цитираната съдебна практика).
- 288 Съпоставимият характер на различни положения се преценява въз основа на всички елементи, които ги характеризират. Тези елементи трябва по-специално да бъдат определени и преценени в светлината на предмета и целта на акт на Съюза, който установява разглежданото различие. Освен това трябва да бъдат взети предвид принципите и целите в областта, към която се отнася разглежданият акт (решения от 16 декември 2008 г., Arcelor Atlantique и Lorraine и др., C-127/07, EU:C:2008:728, т. 26, и от 19 декември 2019 г., НК/Комисия, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, т. 67).
- 289 Следва да се разгледа, от една страна, дали съответните три институции са нарушили общия принцип на равно третиране, като са забранили пускането на пазара на продукти, изработени от оксо-биоразградима пластмаса, но не и на продукти, изработени от

конвенционална пластмаса, с изключение на девет продукта за еднократна употреба, и след това, от друга страна, дали са нарушили посочения принцип, като са забранили пускането на пазара на продукти, изработени от оксо-биоразградима пластмаса, но не и на продукти, изработени от пластмаси, продавани като „компостируеми“.

- 290 Що се отнася, на първо място, до първото от двете нарушения, посочени в точка 289 по-горе, Общият съд счита, че не може да се счита, че продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, се намират в сходно положение с това на продуктите, изработени от конвенционална пластмаса.
- 291 Всъщност, от една страна, от разглеждането на третото основание за незаконосъобразност следва, че въз основа на научната оценка на рисковете, която е била достъпна за съответните три институции при изготвянето и приемането на Директива 2019/904, не може да се изключи, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, поне в някои аспекти, свързани по-специално с рециклирането и биоразграждането ѝ в депата за отпадъци, е по-проблематична, отколкото конвенционалната пластмаса.
- 292 В това отношение от точки 129 и 131 по-горе следва, че според изследването „Eunomia“ и доклада от 16 януари 2018 г. в случай на биоразграждане в по-дълбоките слоеве на депата за отпадъци, пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, би била малко по-проблематична от конвенционалната пластмаса от гледна точка на парниковите газове.
- 293 Освен това, както бе посочено в точка 234 по-горе, пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не може да бъде рециклирана с конвенционалната пластмаса, без да се засегне качеството на рециклирания материал.
- 294 Накрая, от точки 127—131 по-горе е видно, че съгласно изследването „Eunomia“ и доклада от 16 януари 2018 г. пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, се разпада по-бързо от конвенционалната пластмаса, но не е изключено това по-бързо разпадане на първия вид пластмаса да води до увеличаване както в околната среда, така и в морската среда, на отрицателното ѝ въздействие върху околната среда, тъй като то обхваща по-кратък период от време.
- 295 Това се подчертава, що се отнася до морските отпадъци, в раздел 4.3 от доклада от 16 януари 2018 г., съгласно който „[т]ъй като е вероятно разградимата при окисляване пластмаса да претърпи разпад по-бързо от конвенционалната пластмаса, отрицателните въздействия, свързани с наличието на пластмасови микрочастици в морската среда, обхващат по-кратък период от време. Това, в крайна сметка, може да бъде по-лошо от разпределянето на въздействията върху по-дълъг период поради увеличаване на дела на засегнатите лица, видове и местообитания, а също и поради тежестта на въздействията върху отделните лица“.
- 296 Това се посочва и в изследването „Eunomia“ относно биоразграждането в открита среда. Според това изследване „е възможно разграждането на пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, да е много по-кратко от това на конвенционалната пластмаса. Възниква обаче въпросът дали въздействието върху околната среда не е по-значително по време на фазата на биоразграждане, като се има предвид съпоставителният сценарий“.

- 297 За да оборят констатациите в точки 291—294 по-горе, ищците не могат да се позовават на писмото, изпратено на 3 май 2018 г. от д-р R. Rose — автор на изследването на Университета „Queen Mary“, до ЕСНА. Вярно е, че в това писмо д-р R. Rose заявява, че е „изненадана, че Съюзът предлага да забрани продукт, който със сигурност не е по-лош от немодифицирания [полиетилен с ниска плътност, т.е. конвенционалната пластмаса], който не е обект на същата мярка“, и че „[з]аконодателството срещу един вид пластмаса не позволява да се реши проблема с натрупването на много видове поливъглеродороди“. В това писмо обаче се споменава използването на новия метод, разработен от Университета „Queen Mary“, за който в точка 170 по-горе бе констатирано, че далеч не е бил приет с единодушие и че не е сигурно, че той позволява да се постигнат резултати, които могат да се възпроизведат в реална ситуация.
- 298 За да оборят констатациите в точки 291—294 по-горе, ищците не могат да се позовават и на точка 19, буква в) и точка 47, буква б) от показанията на старши научния сътрудник на Symphony Environmental. Вярно е, че в тях той твърди, от една страна, че конвенционалната пластмаса се разпада на пластмасови микрочастици, които продължават да съществуват в околната среда в продължение на десетки или стотици години, и от друга страна, че потребителите, които изоставят пластмасови отпадъци, често не са загрижени за това дали те са биоразградими или не. Следва обаче да се припомни, че както бе посочено в точка 179 по-горе, на посочените показания може да се придаде само ниска доказателствена стойност. Това важи в още по-голяма степен, тъй като единственото доказателство, което старши научният сътрудник на Symphony Environmental цитира в подкрепа на твърденията си, е докладът на лабораторията Intertek, за който в точка 182 по-горе бе установено, че е изготвен по искане на Symphony Environmental.
- 299 Накрая, доколкото ищците се опитват да изведат доводи от точки 25 и 26 от показанията на главния изпълнителен директор на ищците, в които той подчертава, без обаче да препраща към научно изследване, непоследователността на Директива 2019/904, с която се забранява оксо-биоразградимата пластмаса, но не и конвенционалната пластмаса, нито компостируемата пластмаса, при положение че по-специално те не се разграждат биологично по подходящ начин в откритата среда и нямат доказана полза за околната среда, достатъчно е да се припомни, че както бе посочено в точка 156 по-горе, на посочените показания може да се придаде само ниска доказателствена стойност.
- 300 От друга страна, от съображение 36 от Директива 2019/904 следва, че тя има за цел по-специално да се предотврати и да се намали въздействието на определени пластмасови продукти за еднократна употреба, продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, и риболовни съоръжения, съдържащи пластмаса, върху околната среда и здравето на човека. Следователно посочената директива цели не да обхване всички пластмасови продукти, които могат да представляват риск за околната среда и здравето на човека, а да съсредоточи усилията там, където те са най-необходими, както се посочва в съображение 7 от тази директива по отношение на пластмасовите продукти за еднократна употреба. Член 1 от Директива 2019/904 потвърждава, че тя има за цел по-конкретно да се предотврати и да се намали въздействието на „определени“ пластмасови продукти върху околната среда, и по-специално върху водната среда, и върху здравето на човека.
- 301 В рамките на анализа на третото основание за незаконосъобразност обаче бе установено, че съответните три институции не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса, оказват въздействие върху околната среда и здравето на човека.

- 302 След като съгласно съдебната практика, цитирана в точка 288 по-горе, съпоставимият характер на различни положения се преценява в светлината на предмета и целта на акта на Съюза, който установява разглежданото различие, не може да се приеме, че продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса, чието въздействие върху околната среда и здравето на човека Директива 2019/904 има за предмет и цел да предотврати и да намали, се намират в сходно положение с това на продуктите, изработени от конвенционална пластмаса.
- 303 Следователно съответните три институции не са нарушили общия принцип на равно третиране, като са забранили пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, но не и пускането на пазара на продукти, изработени от конвенционална пластмаса, с изключение на девет продукта за еднократна употреба.
- 304 Не може да се приеме доводът на ищците, че посочените институции са нарушили общия принцип на равно третиране, като са забранили пускането на пазара на „всички“ продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, но само на „определени“ продукти за еднократна употреба от конвенционална пластмаса. Всъщност от съображение 36 от Директива 2019/904 следва, че тя има за цел по-специално да се предотврати и да се намали въздействието на „определени“ пластмасови продукти за еднократна употреба върху околната среда и здравето на човека, а от съображение 7 от същата директива — че за да се съсредоточат усилията там, където са най-необходими, посочената директива следва да се прилага само спрямо най-често срещаните по плажовете в Съюза пластмасови продукти за еднократна употреба, а именно изброените в част Б от приложението към посочената директива. Следователно в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 288 по-горе, не може да се приеме, че продуктите за еднократна употреба от конвенционална пластмаса, които не са посочени в приложения към Директива 2019/904 списък, са в сходно положение с това на продуктите, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка. Следователно, като забраняват пускането на пазара на вторите, но не и на първите продукти, съответните три институции не са нарушили общия принцип на равно третиране.
- 305 Накрая, доколкото доводът на ищците, че предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана за пускане на пазара води до нарушаване на конкуренцията между различните видове оксо-разградими пластмаси, трябва да се разбира в смисъл, че като забраняват не само продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса, но и тези, изработени от пластмаса, която ищците квалифицират като „оксо-биоразградима“, съответните три институции са нарушили общия принцип на равно третиране, не може да бъде приет. Всъщност при разглеждането на третото основание за незаконосъобразност вече бе установено, че посочените институции не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин и че не следва да се прави разлика между оксо-разградимата пластмаса и оксо-биоразградимата пластмаса. Ето защо не може да се поддържа, че като са третирали продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса, различно от продуктите, изработени от пластмаса, която ищците квалифицират като „оксо-биоразградима“, тези институции са нарушили общия принцип на равно третиране.

- 306 На второ място, що се отнася до нарушението на общия принцип на равно третиране, което произтича от забраната за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-биоразградима пластмаса, но не и на продукти, изработени от пластмаса, продавана като „компостируема“, Общият съд счита, че тези две категории продукти не са в сходно положение.
- 307 Всъщност от разглеждането на третото основание за незаконосъобразност следва, че съответните три институции не са допуснали явна грешка в преценката, като са приели, че съществува риск пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, да не бъде компостируема, което, както бе посочено в точка 216 по-горе, ищците признават. Накрая, в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 288 по-горе, следва да се вземе предвид фактът, че макар Директива 2019/904 да има за предмет и за цел да предотврати и намали въздействието на продуктите, изработени от оксо-разградима пластмаса, продуктите, изработени от пластмаса, продавана като „компостируема“, не попадат в обхвата на нейния предмет и цел.
- 308 От точки 303, 306 и 307 по-горе следва, че съответните три институции не са нарушили общия принцип на равно третиране, като са забранили пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, но не и пускането на пазара на продукти, изработени от конвенционална пластмаса, с изключение на девет продукта за еднократна употреба, нито пускането на пазара на продукти, изработени от пластмаса, продавана като „компостируема“.
- 309 При липсата на нарушение на посочения принцип не следва да се разглежда дали това нарушение е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.
- 310 Следователно четвъртото основание за незаконосъобразност трябва да се отхвърли.

5. По петото основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на членове 16, 17, на член 41, параграф 1 от Хартата и на член 49 ДФЕС

- 311 Петото основание за незаконосъобразност се състои от две части. С първата част ищците поддържат, че като са приели предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана съответните три институции са нарушили свободата им на стопанска инициатива, закрепена в член 16 от Хартата, правото им на собственост, предвидено в член 17 от Хартата, и свободата им на установяване, предвидена в член 49 ДФЕС. Всъщност разглежданата забрана ги възпрепятствала да пуснат на пазара на Съюза продукти, съдържащи техния „мастербач d2w“. С втората част ищците твърдят, че тази забрана е приета в нарушение на правото им на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата, доколкото съответните три институции не взели предвид релевантните доказателства и не следвали подходящите процедури.
- 312 Парламентът, Съветът и Комисията оспорват доводите на ищците.

а) По първата част на петото основание: достатъчно съществено нарушение на членове 16 и 17 от Хартата и на член 49 ДФЕС

- 313 Следва да се разгледа дали съответните три институции са допуснали достатъчно съществено нарушение, на първо място, на член 16 от Хартата, на второ място, на член 17 от Хартата, и на трето място, на член 49 ДФЕС.
- 314 Общият съд счита, че това не е така.
- 315 Всъщност, на първо място, във връзка с нарушението на член 16 от Хартата, който се отнася до свободата на стопанска инициатива, следва да се отбележи, че закрилата, която тази разпоредба предоставя, включва свободата да се упражнява икономическа или търговска дейност, свободата на договаряне и свободната конкуренция (решение от 21 декември 2021 г., *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, т. 79). Освен това свободата на договаряне включва по-конкретно свободния избор на икономически партньор, както и свободното определяне на цената за конкретна престация (решение от 22 януари 2013 г., *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, т. 43).
- 316 Същевременно закрепената в член 16 от Хартата свобода на стопанската инициатива не е абсолютна, а трябва, от една страна, да се разглежда във връзка с нейната функция в обществото, а от друга страна, трябва да бъде претеглена спрямо другите интереси, защитени от правния ред на Съюза, както и правата и свободите на другите (решение от 21 декември 2021 г., *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, т. 80).
- 317 Като се има предвид текстът на член 16 от Хартата, който предвижда, че свободата на стопанска инициатива се признава в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики и който по това се различава от текста на останалите основни свободи, прогласени в дял II от нея, като същевременно е близък до текста на някои разпоредби от дял IV от Хартата, посочената свобода може да бъде предмет на многобройни видове намеса на публичната власт, които са в състояние да въведат, в общия интерес, ограничения за упражняването на стопанската дейност (решение от 21 декември 2021 г., *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, т. 81).
- 318 Това обстоятелство обаче намира своето отражение преди всичко в начина, по който следва да се подложи на преценка правната уредба на Съюза, както и националните законодателства и практики с оглед на принципа на пропорционалност по силата на член 52, параграф 1 от Хартата. Съгласно тази разпоредба всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи, като при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други (решения от 22 януари 2013 г., *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, т. 47 и 48, и от 21 декември 2021 г., *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, т. 82 и 83).
- 319 В случая предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана води до ограничаване на упражняването на свободата на стопанска инициатива от страна на ищците. Всъщност, от една страна, ищците предлагат на пазара продукти, изработени от пластмаса, съдържаща „мастербач d2w“, като например торбички за отпадъци и хладилни торби, което разглежданата забрана вече им забранява да правят. От друга страна, посочената забрана

може да засегне основната дейност на ищците, а именно производството и пускането на пазара на „мастербач d2w“. Тази основна дейност обаче е свързана с дейността по пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса, така че забраната на втората дейност би могла да доведе до икономически последици за първата дейност и да повлияе на решението на ищците да продължат тази дейност (вж. по аналогия решение от 10 март 2020 г., IFSUA/Съвет, T-251/18, EU:T:2020:89, т. 150 и 151).

- 320 Това ограничение обаче е предвидено в законодателен акт, а именно в Директива 2019/904. Освен това то не засяга основното съдържание на свободата на стопанска инициатива на ищците, тъй като е забранено само пускането на пазара на Съюза на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, но не и тяхното производство. Следователно ищците могат да продължат да произвеждат такива продукти, за да ги пуснат на пазара на трети държави. Те могат също така да продължат да произвеждат своя „мастербач d2w“ и да го продават на клиенти, които ще го използват при производството на продукти, предназначени за пускане на пазара в трети държави. Накрая, както бе констатирано при разглеждането на третото основание за незаконосъобразност, това ограничение е необходимо, пропорционално и отговаря на призната от Съюза цел от общ интерес, а именно опазването на околната среда и здравето на човека.
- 321 Що се отнася, на второ място, до нарушение на член 17, параграф 1 от Хартата, той предвижда, че всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава и че никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба. Освен това, ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес.
- 322 Съгласно съдебната практика обаче нито един икономически оператор не може да претендира за право на собственост върху пазарен дял, дори да го е притежавал към момент, предхождащ въвеждането на мярката, засягаща посочения пазар, тъй като такъв пазарен дял представлява само временно икономическо положение, изложено на непредвидимостта на промяна на обстоятелствата. Освен това даден икономически оператор не може да се позовава на придобито право или дори само на оправдано правно очакване за запазването на съществуващо положение, което може да бъде изменено с актове, приети от институциите на Съюза в рамките на тяхното право на преценка (решение от 12 юли 2005 г., Alliance for Natural Health и др., C-154/04 и C-155/04, EU:C:2005:449, т. 128).
- 323 В случая от цитираната в точка 322 по-горе съдебна практика следва, че ищците не могат да се позоват на защита по член 17, параграф 1 от Хартата по отношение на правото си да пуснат на пазара на Съюза „мастербач d2w“ (вж. по аналогия решение от 3 септември 2015 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия, C-398/13 P, EU:C:2015:535, т. 60).
- 324 Що се отнася до довода на ищците, че предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана за пускане на пазара на продукти, изработени от оксо-разградима пластмаса била в противоречие с член 17, параграф 2 от Хартата, съгласно който „[и]нтелектуалната собственост е защитена“, тъй като значително намалявала стойността на правото на интелектуална собственост, което те притежават върху формулата на „мастербач d2w“, той

не може да бъде приет. Всъщност, макар ищците да уточняват, че посоченият мастербач е защитен въз основа на право върху марка и на необходимото за неговото производство ноу-хау, те не посочват причините, поради които тези права са били нарушени.

- 325 При всички положения следва да се отбележи, че нито от член 17 от Хартата, нито от съдебната практика следва, че защитата на правата на интелектуална собственост трябва да бъде гарантирана абсолютно (вж. по аналогия решение от 29 юли 2019 г., Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, т. 56). Всяко ограничение, наложено в член 17, параграф 2 от Хартата, трябва да бъде направено в съответствие с член 52, параграф 1 от нея. В случая обаче ограничаването на упражняването на правото на интелектуална собственост, което ищците притежавали върху „мастербач d2w“, ако се приеме за установено, е предвидено в закона. То не засяга основното съдържание на посоченото право, тъй като не е забранено производството на продукти, изработени от пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка и тяхната продажба на пазара на трети държави, нито производството и пускането на пазара на Съюза на такава добавка. Както бе констатирано при разглеждането на третото основание за незаконосъобразност, такова ограничение отговаря на призната от Съюза цел от общ интерес, а именно опазването на околната среда и здравето на човека, и не надхвърля това, което е необходимо.
- 326 Що се отнася, на трето място, до нарушението на член 49 ДФЕС, достатъчно е да се отбележи, че ищците не посочват причините, поради които забраната за пускане на пазара на пластмаса, съдържаща прооксидантна добавка, възпрепятства свободата им на установяване.
- 327 От точки 313—326 по-горе следва, че съответните три институции не са нарушили нито членове 16 и 17 от Хартата, нито член 49 ДФЕС.
- 328 При липсата на нарушение на посочените членове не следва да се разглежда дали то е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.
- 329 Следователно първата част от петото основание за незаконосъобразност трябва да се отхвърли.

б) По втората част от петото основание: достатъчно съществено нарушение на правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата

- 330 С втората част от петото си основание за незаконосъобразност ищците поддържат, че предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана е приета в нарушение на правото им на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата. Те твърдят, че съответните три институции не са взели предвид релевантните доказателства и не са следвали подходящите процедури.
- 331 Тези доводи не могат да се приемат.
- 332 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че съгласно съдебната практика правото на добра администрация, така както произтича от член 41 от Хартата, не се отнася до процеса по изготвяне на законодателен акт, какъвто е Директива 2019/904 (вж. в този смисъл

решения от 14 октомври 1999 г., Atlanta/Европейска общност, C-104/97 P, EU:C:1999:498, т. 37, и от 12 юни 2015 г., Health Food Manufacturers' Association и др./Комисия, T-296/12, EU:T:2015:375, т. 98).

- 333 Следователно съответните три институции не са нарушили член 41 от Хартата.
- 334 При липсата на нарушение на посочения член не следва да се разглежда дали то е достатъчно съществено, както изисква съдебната практика във връзка с първото условие за ангажиране на отговорността на Съюза, посочено в точка 42 по-горе.
- 335 Ето защо втората част от петото основание за незаконосъобразност трябва да се отхвърли, а следователно и това основание в неговата цялост.
- 336 От всичко изложено по-горе следва, че всяко от петте основания за незаконосъобразност трябва да се отхвърли и че ищците не са доказали наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти.
- 337 Тъй като, както бе посочено в точка 41 по-горе, условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза са кумулативни, настоящият иск трябва да се отхвърли на това основание, без да е необходимо да се разглеждат условията за наличие на действителна и сигурна вреда, както и на причинно-следствена връзка.

IV. По съдебните разноски

- 338 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищците са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с исканията на Парламента, Съвета и Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля иска.
- 2) Осъжда *Symphony Environmental Technologies plc* и *Symphony Environmental Ltd* да заплатят съдебните разноски.

Van der Woude

Spielmann

Gâlea

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 31 януари 2024 година.

Подписи

Съдържание

I.	Обстоятелства, предхождащи спора	2
II.	Искания на страните	3
III.	От правна страна	4
	A. По искането за неразкриване на някои данни в общественодостъпната информация	4
	B. Предварителна бележка	5
	B. По допустимостта	6
	Г. По същество	8
	1. По първото основание за незаконосъобразност: нарушение на членове 68—73 от Регламента REACH	9
	2. По второто основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на точки 12 и 14—16 от Междуйнституционалното споразумение	13
	3. По третото основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС и член 191 ДФЕС, както и явни грешки в преценката.	15
	a) По първата част, доколкото тя е изведена от достатъчно съществено нарушение на член 191 ДФЕС	18
	1) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не се разгражда биологично по подходящ начин	20
	2) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, не подлежи на компостиране	33
	3) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, въздейства отрицателно на рециклирането на конвенционалната пластмаса	36
	4) По твърдението, че пластмасата, съдържаща прооксидантна добавка, няма доказана полза за околната среда	39
	5) По приложения към писмените реплики списък, който възпроизвежда всички документи, за които се твърди, че съответните три институции не са взели предвид	40
	б) По достатъчно същественото нарушение на общия принцип на пропорционалност, закрепен в член 5, параграф 4 ДЕС	42

1) По втората част, изведена от това, че доколкото се отнася до оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана не е годна да осъществи целта на посочената директива, и по първата част, доколкото тя е изведена от същия довод	43
2) По третата част, изведена от това, че доколкото се прилага по отношение на оксо-биоразградимата пластмаса, предвидената в член 5 от Директива 2019/904 забрана надхвърля границите на необходимото за осъществяване на преследваната с посочената директива цел	43
4. По четвъртото основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на общия принцип на равно третиране	47
5. По петото основание за незаконосъобразност: достатъчно съществено нарушение на членове 16, 17, на член 41, параграф 1 от Хартата и на член 49 ДФЕС	51
а) По първата част на петото основание: достатъчно съществено нарушение на членове 16 и 17 от Хартата и на член 49 ДФЕС	52
б) По втората част от петото основание: достатъчно съществено нарушение на правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата	54
IV. По съдебните разноски	55